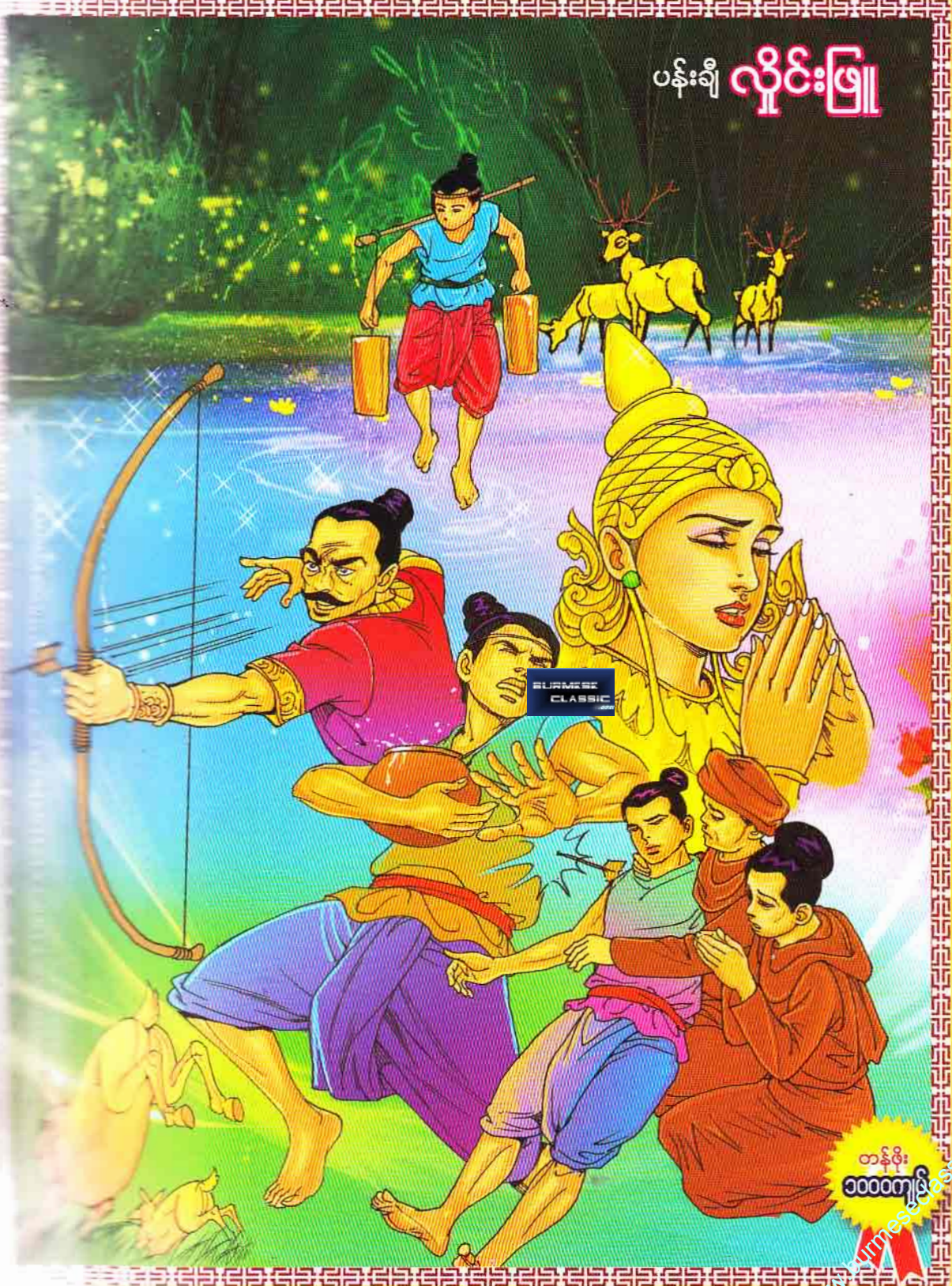

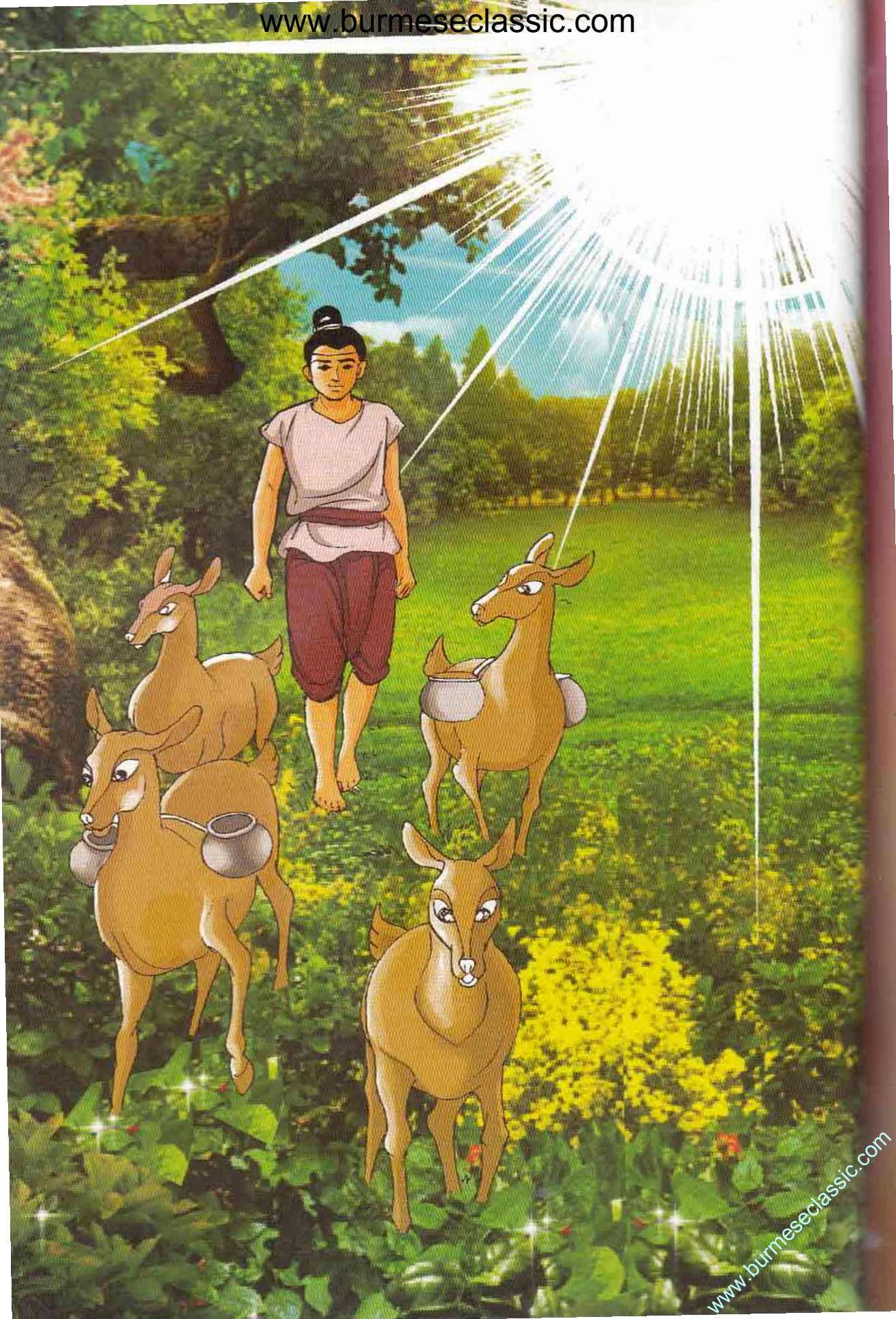
“ သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော် ”

ဓမ္မာသုတ၊ ရသ (ဆေးရောင်စုံရုပ်ပြ)

ပန်းချီ လှိုင်းဖြူ

တန်ဖိုး ၁၀၀၀ကျပ်

လောကတွင် မိဘကို ရိုသေစွာ
လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးသူ၊
သစ္စာတရားခိုင်မြဲသော သူတို့သည်
မည်သည့်အခက်အခဲ ဒုက္ခကို
ရှောက်သည် ဆိုစေကာမူ
ချမ်းသာသာ ရလေသည်။

ဓမ္မဒါန

သို့

မှ

အိမ်ခြေငါးရာစီရှိသော တံငါရွာကြီး

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့အနီးတွင် မြစ်၏ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်း၌ အိမ်ခြေငါးရာစီရှိသော တံငါရွာကြီး နှစ်ရွာရှိလေသည်။

ထိုနှစ်ရွာ၏အကြီးအကဲဖြစ်သော တံငါသူကြီးနှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်းအဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်ကြသောကြောင့် တစ်ယောက်လျှင်သားယောက်ျား တစ်ယောက်တွင်သမီးမိန်းကလေးရလျှင် ထိမ်းမြားကြစတမ်းဟု ကတိထား ကြလေသည်။

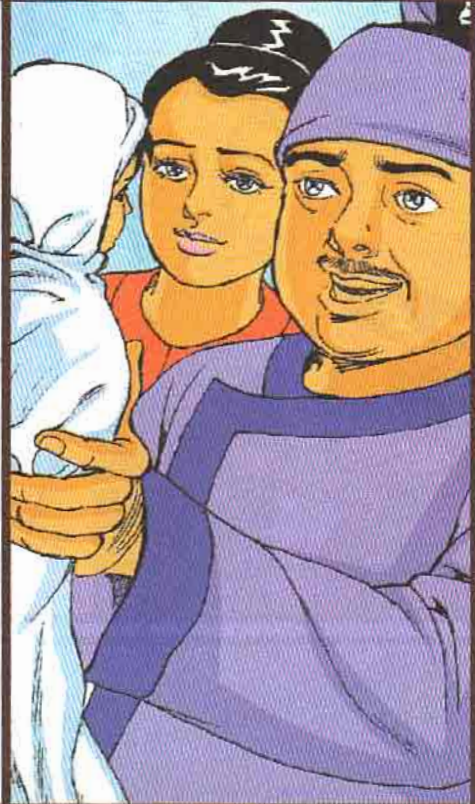
နောက်အခါ၌ သည်ဘက်ကမ်းတံငါရွာကြီး၏ တံငါသူကြီးသည် သားယောက်ျားလေး ဖွားမြင်လေသည်။ ထိုကလေးကို ဖွားမြင်စက ပုဆိုးဖြူဖြင့် ခံယူရသောကြောင့် 'ဒုက္ကလ'ဟု အမည်မှည့်လေသည်။

'ဒုက္ကလ'ဆိုသည်မှာ ပုဆိုးဖြူကို ပါဠိဘာသာဖြင့် ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုဘက်ကမ်းတံငါရွာကြီး၏ တံငါသူကြီးအိမ်၌ သမီးမိန်းကလေး ဖွားမြင်လေသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို 'ပါရိကာ' ဟု အမည်မှည့်လေသည်။

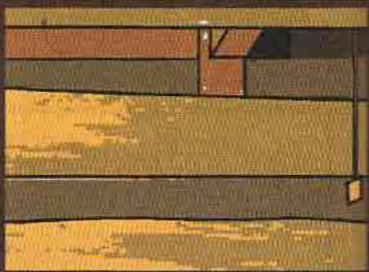

'ပါရိကာ'ဆိုသည်မှာ ပါဠိဘာသာဖြစ်သည်။ မြန်မာ ဘာသာဖြင့် 'ဟိုဘက်ကမ်းသူ'ဟု ဆိုလိုသည်။

ထိုကလေးနှစ်ယောက်လုံးသည် ဣဒါဆင်းကဲ့သို့လှသည်။ တံငါရွာ၌
မွေးဖွားကြသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးသည် သူ့အသက်ကို မသတ်
ကြပေ။

'ဒုက္ကလ' တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ရောက်သောအခါ မိဘများက 'ပါရီကာ'နှင့်
ပေးစားရန် စီမံကြလေသည်။ 'ဒုက္ကလ'သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ လူ ဖြစ်လာသူ
ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ရာထောင်ခြင်းနှင့်စပ်၍ ပြောသည်ကိုပင် မကြားနိုင်ဘဲ
နားမိတ်ထားလေသည်။

တစ်ဘက်ကမ်းရွာသူ 'ပါရီကာ' သည်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ လူ
ဖြစ်လာသူဖြစ်သောကြောင့် မိဘများက 'ဒုက္ကလ'နှင့် ပေးစား
ရန် စီမံသောအခါ ထိုနည်းအတူပင် ငြင်းဆန်လေသည်။

သို့ရာတွင် နှစ်ဖက်သောမိဘတို့က 'ဒုက္ကလ'နှင့် 'ပါရီကာ' တို့ငြင်းဆန်လျက်နှင့်ပင် ထိမ်းမြားပေးကြလေသည်။ မိဘများက
ထိမ်းမြားပေးသဖြင့် အထူတကွနေကြသော်လည်း 'ဒုက္ကလ' နှင့် 'ပါရီကာ' တို့သည် လင်မယားအဖြစ် မပေါင်းသင်းကြချေ။

ဒုက္ခလဲသည် သားငါးကို
သော်လျှော့။ သူတစ်ပါးသတ်
သည့် သားငါးကိုပင် မရောင်း
ချေ။

သင်သည် တံငါသား
သမီး ဖြစ်လျှက်သားငါးကို
သော်လျှော့ဆိုလျှင် မည်သည့်
အရပ်ကို လုပ်မည်နည်း...

မိဘများနှင့်ပေးလျှင်
ရသေ့ရဟန်းပြုလိုပါသည်...

ဒါဆိုလည်း
အမောင့်သဘောပဲပဲကွယ်...

ထို့နောက် မိဘများကနှင့်ပေးသဖြင့် 'ဒုက္ခလဲ'နှင့် 'ပိရိကာ'
တို့သည် ရဟန်းပြုရန် ရွာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

'ဒုက္ခ'နှင့် 'ပါရိကာ'တို့သည် ဟိမဝန္တာသို့ ရောက်သောအခါ မိဂသမ္ပဒါမြစ်အနီးရှိ သိကြားမင်း
ဖန်ဆင်းထားသော သင်္ခါးကျောင်းတွင် ရသေ့ရဟန်းပြုကာ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွားများ
လျက် နေကြလေသည်။ သူတို့၏ မေတ္တာအရှိန်ကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးငှက်
သားသမင်တို့သည် အချင်းချင်း သင့်သင့်မျှမျှ ရှိကြလေ၏။

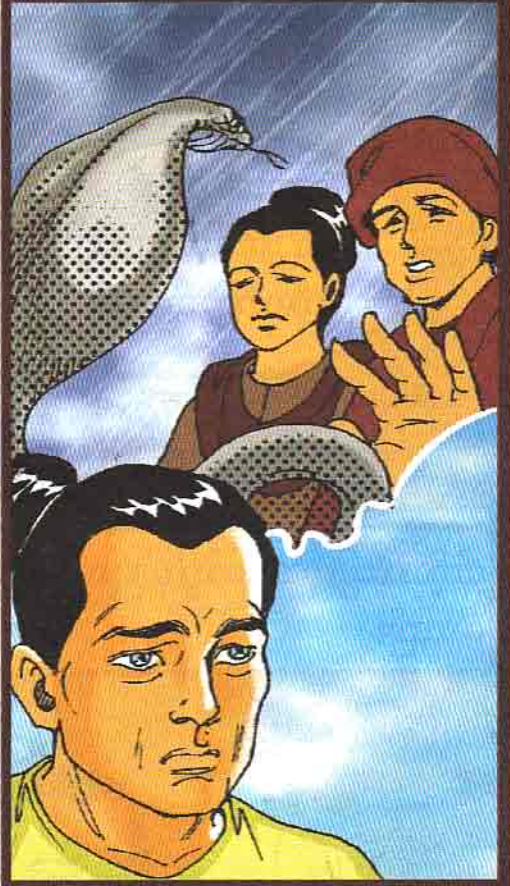
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ရန်မပြုကြချေ။ မညှဉ်းဆဲကြချေ။

သင်္ခါးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါမှစ၍ 'ပါရိကာ'က သောက်ရေလုံးရေပိခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်းစသော
ကိစ္စများကို နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်သည်။

အချိန်ကျသောအခါ နှစ်ယောက်လုံး သစ်သီးရှာထွက်ပြီး ပြန်ရောက်၍ စားပြီးသောအခါ ကိုယ့်ကျောင်းသို့ ကိုယ်ဝင်ကာ တရားအားထုတ်ကြလေသည်။

သိကြားမင်းသည် 'ဒုက္ကလ'နှင့် 'ပါရိကာ'တို့ ထံသို့ လာရောက် ဆည်းကပ်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သိကြားမင်းသည် 'ဒုက္ကလ'နှင့် 'ပါရိကာ'တို့၏ နောင်ရေးကို ဆင်ခြင်ကြည့်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိကွယ်လိမ့် မည်ဟု သိသဖြင့်...

အရှင်တို့အား အန္တရာယ် ဖြစ်ဖို့ မြင်ပါသည်။ လုပ်ကျွေးပြုစုမည့် သားတစ်ယောက်ရှိဖို့ လိုပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ သားရစေရန် မေထုန်မှီဝဲပါ။

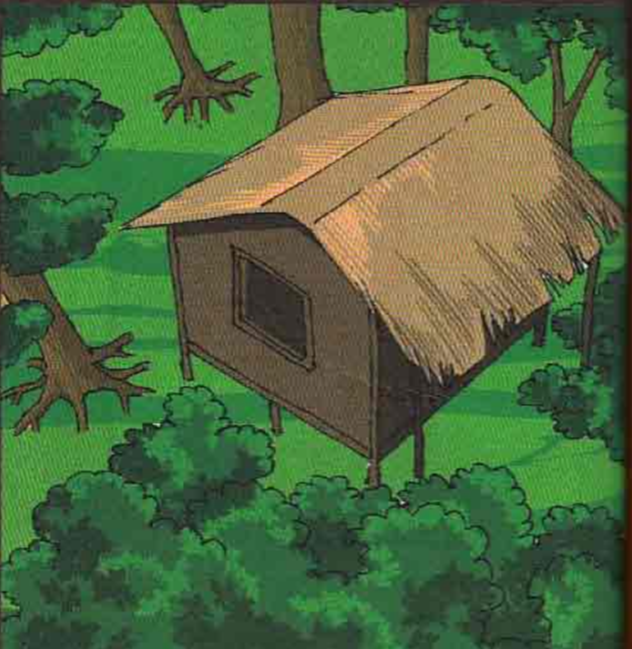
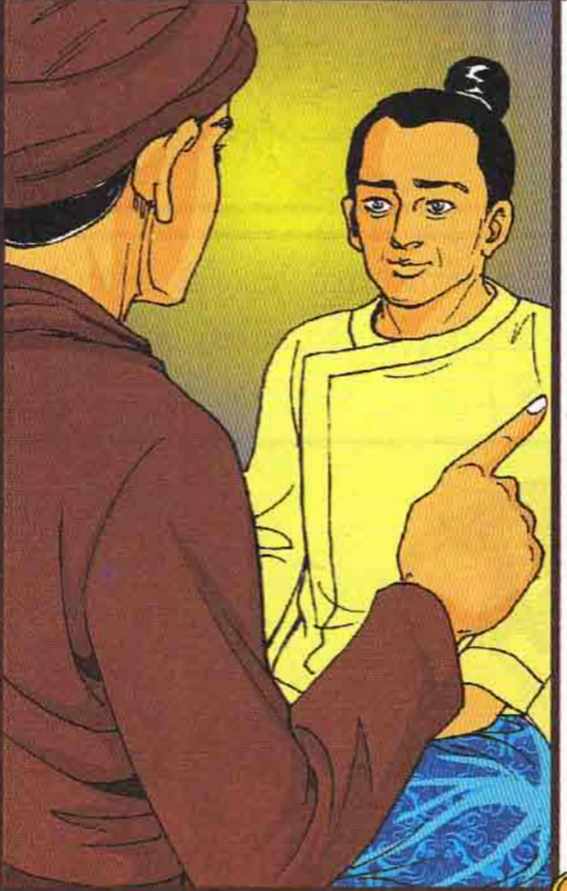

သိကြားမင်း၏ အကြံပေးချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘဲ
ငြင်းဆန်လေသည်။

မေထုန်မပိုဝဲလိုလျှင်
'ပိရိက' ဥတု လာသောအခါ၌
ချက်တိုလက်ဖြင့် သုံးသပ်ပါ။

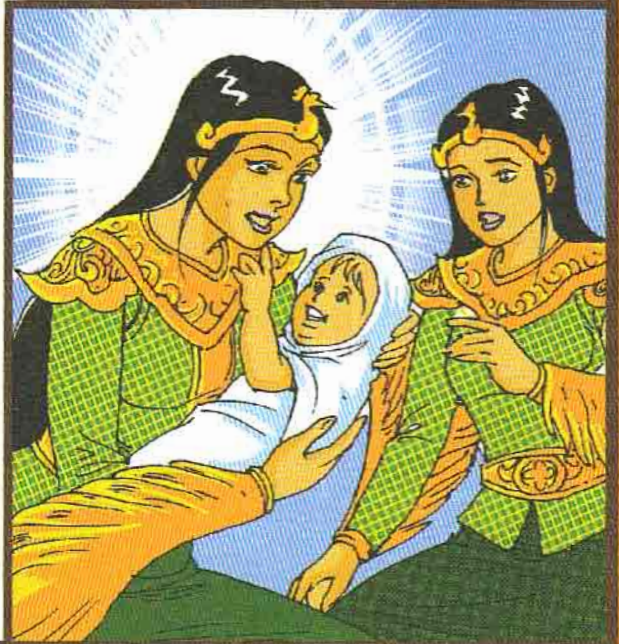
ထိုသို့ထပ်မံပြောဆိုသောအခါတွင်မှ ဒုက္ခလက် လက်ခံ
လေသည်။

သိကြားမင်းပြန်သွားသောအခါ 'ဒုက္ခလ'သည် 'ပိရိက'အား
ထိုအကြောင်းကို ပြောပြပြီးလျှင် 'ပိရိက' ဥတုလာသော
အခါ၌ ချက်တိုလက်ဖြင့် သုံးသပ်လေ၏။

ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားလောင်းသည် နတ်ပြည်မှ စုတော၍
'ပိရိက' ထံ၌ ဟိန္ဒူသနွေတည်လေ၏။

'ပိရိကာ'သည် ဆယ်လစေ့သောအခါ ရွှေအဆင်း
နှင့်တူသော သားကိုဖွားမြင်လေ၏။ ရွှေအဆင်း
ကဲ့သို့ ဝါဝင်းနေသောကြောင့် သားလေးကို သုဝဏ္ဏ
သာမ (သုဝဏ္ဏသျှ) ဟု အမည်ပေးကြလေ၏။

'ပိရိကာ' သစ်သီးရှာသွားသောအခါ 'ကိန္နရီမ'တို့က 'သုဝဏ္ဏသာမ'ကို ထိန်းကြသည်။ 'ဒုက္ကလ'နှင့် 'ပိရိကာ'တို့သည်
'သုဝဏ္ဏသာမ' ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက် သစ်သီးကြီးငယ် ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ 'ဒုက္ခလ'နှင့် 'ပါရိကာ'တို့သည် သစ်သီးရှာရာမှ ပြန်လာရာတွင် သစ်မီးကျောင်းသို့ ရောက်သွားရာမှ မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာချသောကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်၍ တောင်ပိုပေါ်၌ ရပ်ကာ မိုးခိုကြလေသည်။

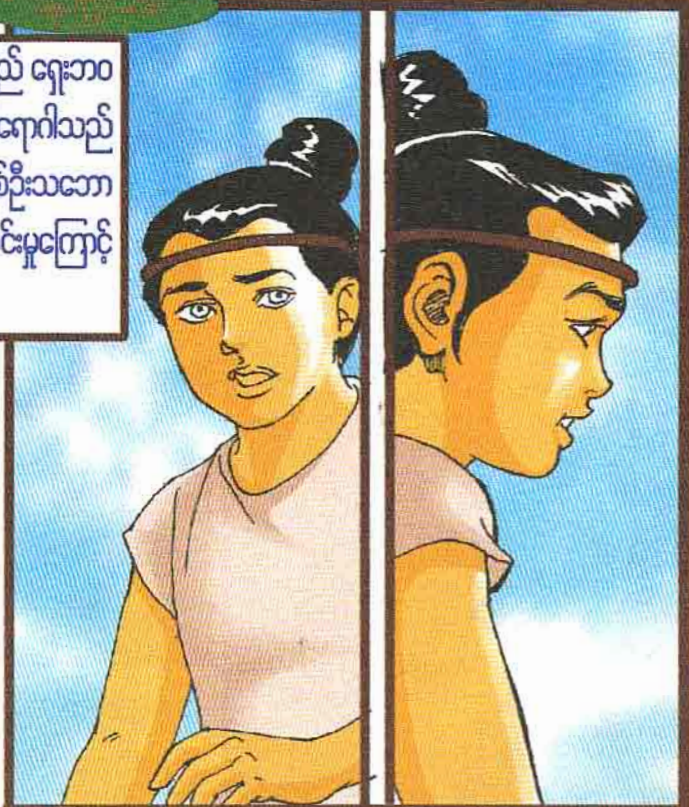

ထိုအခါ သူတို့ကိုယ်မှ ချွေးနှင့်ရောသော ရေပေါက်တို့သည် တောင်ပိုတွင်း ခေါင်းထဲသို့ ကျသဖြင့်

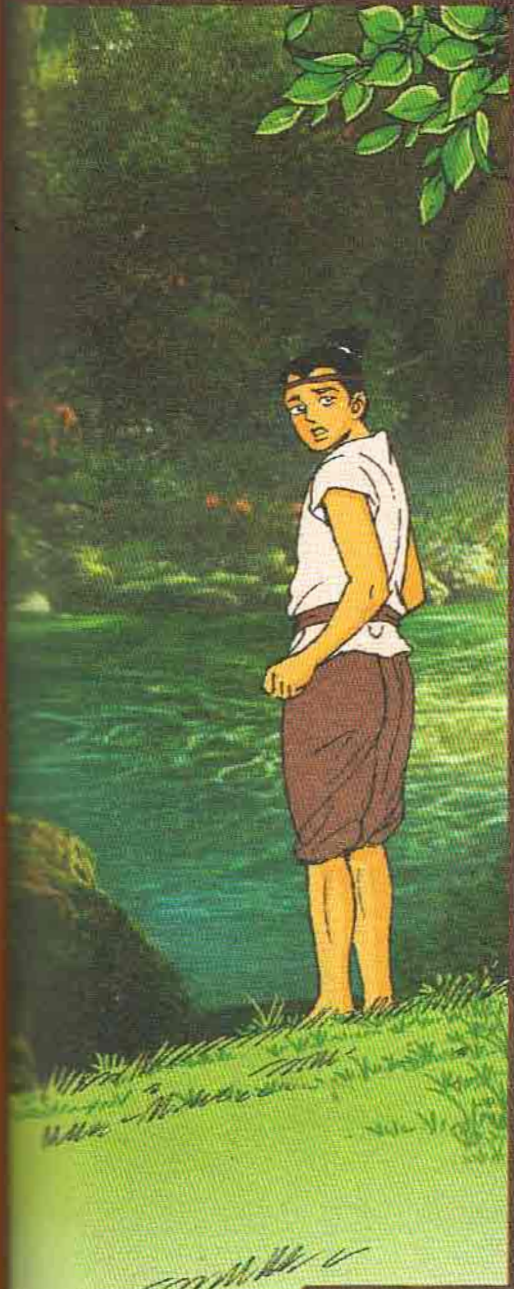

တွင်းထဲ၌ရှိသော မြွေဟောက်ကုမုတ်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်လုံးပင် မြွေဆိပ်သင့်၍ မျက်စိကွယ်သွားလေသည်။

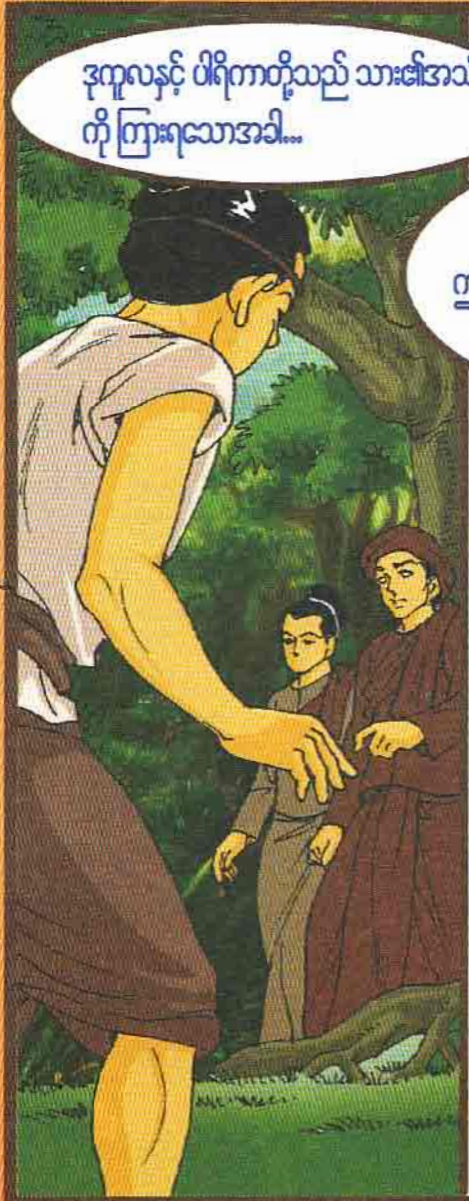
ဤသို့ မျက်စိကွယ်ခြင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ရှေးဘဝ တစ်ခုက ဆေးဆရာလင်မယားဖြစ်စဉ် မျက်စိရောဂါသည် တစ်ယောက်ကို ဆေးဖိုးဝါးခမပေးသည့်အတွက် နှစ်ဦးသဘော ထူတိုင်ပင်ပြီး ကန်းအောင်လုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

'သုဝဏ္ဏသာမ' သည် မိဘနှစ်ပါးပြန်ရောက်နေကျအချိန်တွင် မရောက်လာသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်လျက် မိဘများလာတတ်သော လမ်း သို့ လိုက်၍ရှာသောအခါ သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင်

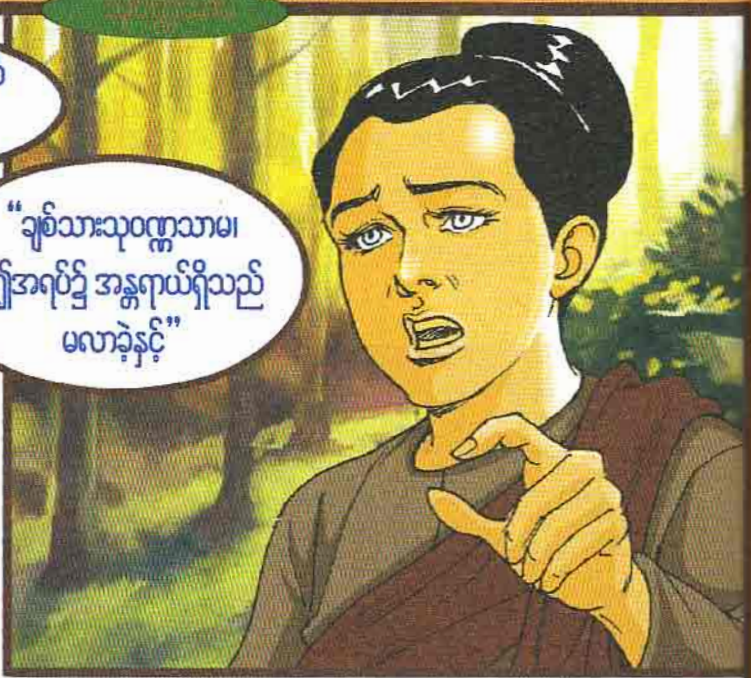

မျက်စိကွယ်လျက်မသွားတတ်၊ မလာတတ်ဖြစ်နေသော မိဘတို့ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကာတို့သည် သား၏အသံကို ကြားရသောအခါ...

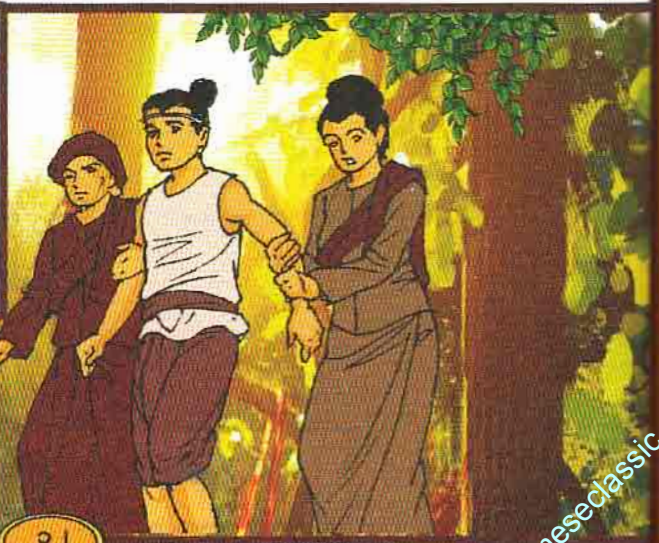
“ချစ်သားသုဝဏ္ဏသာမ၊ ဤအရပ်၌ အန္တရာယ်ရှိသည် မလာခဲ့နှင့်”

‘သုဝဏ္ဏသာမ’သည် နွယ်ရှည်ရှည်တစ်ခုကိုရှာ၍ လှမ်းပေးပြီးလျှင် မိဘနှစ်ပါးကို ခေါ်ငင်လျက် သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ တွဲခေါ်လာခဲ့လေသည်။

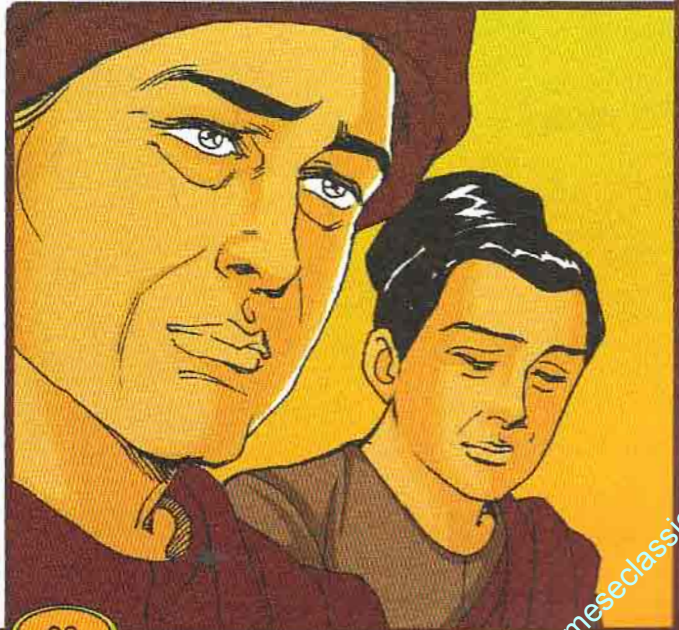
‘သုဝဏ္ဏသာမ’သည် မိဘနှစ်ပါးပျက်စိကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းနည်းလှသဖြင့် ငိုကြွေးလေသည်။ သို့ရာတွင် မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးပြုစုရန် အခွင့်ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ မိဘနှစ်ပါးကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုခြင်း၊
သစ်သီးကြီးငယ် ဂျာဖွေကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစု
လေသည်။

'သုဝဏ္ဏသာမ'သည် သင်္ခါးကျောင်းတွင် နေ့လယ်နေ့ခင်း နေသော
နေရာ၊ ညအိပ်သောနေရာ...

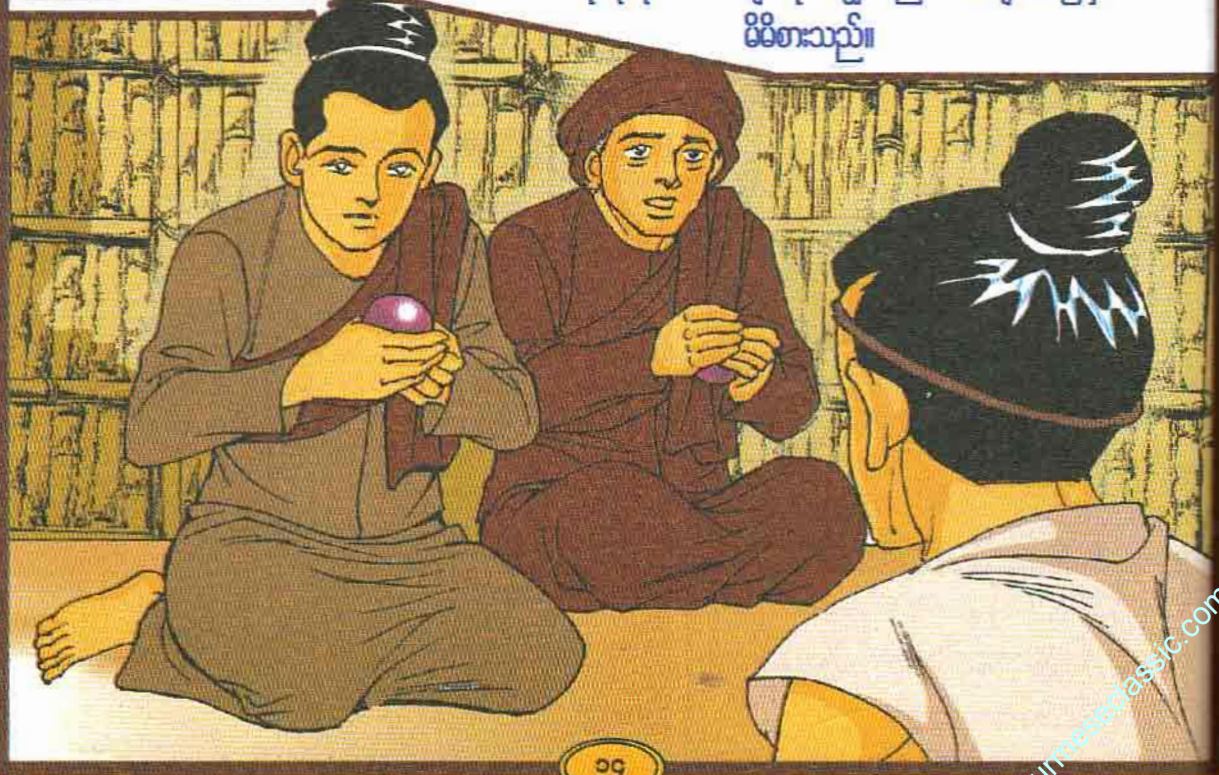
စကြိုသွားသောနေရာ၊ ကျင်ကြီးစွန့်သော နေရာ၊
ကျင်ငယ်စွန့်သောနေရာ စသည်တို့ကို ကြီးတန်း
များ လုပ်ပေးထားလေသည်။

သုဝဏ္ဏသာမ

‘သုဝဏ္ဏသာမ’ သည် နံနက်စောစော အိမ်ရာမှ ထပြီးလျှင် မိဘနှစ်ပါးကိုဂိုဏ်း၍ ဖိဝသ္မဒါမြစ်သို့သွားပြီး သောက်ရေ သုံးရေ ခပ်သည်။

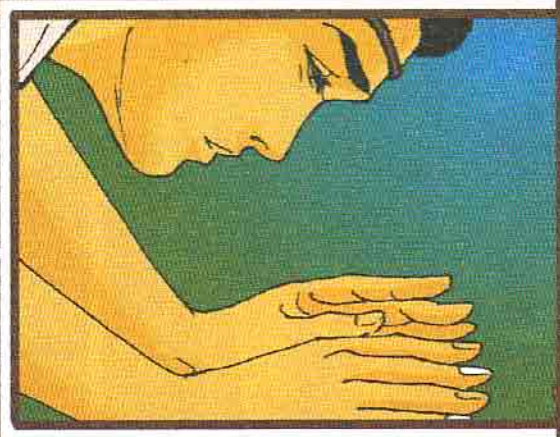

ရေခပ်ပြီးသောအခါ မိဘနှစ်ပါးအား မျက်နှာ သစ်လှနှင့် တံပူပေး၍ မျက်နှာသစ်ပြီး သောအခါ ကောင်းနိုးရာရာ သစ်သီးများကို တွေးသည်။ မိဘများစားပြီးမှ မိမိစားသည်။

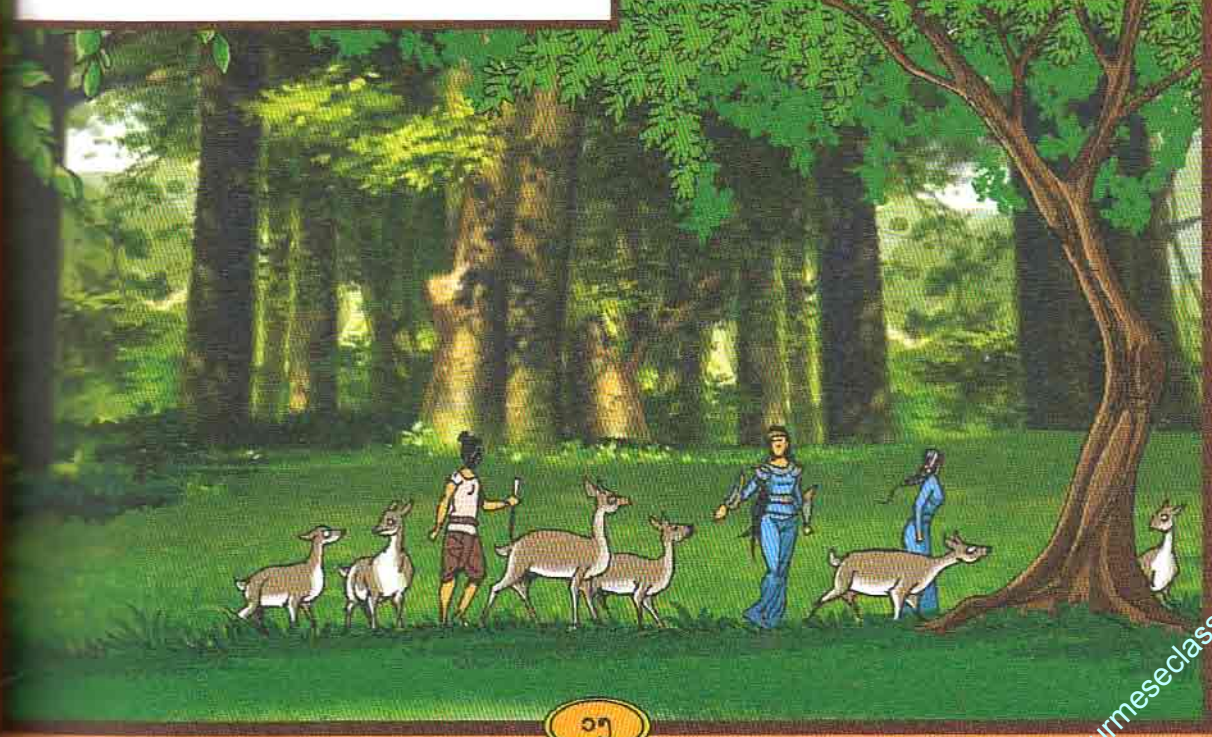

မိဘနတ်

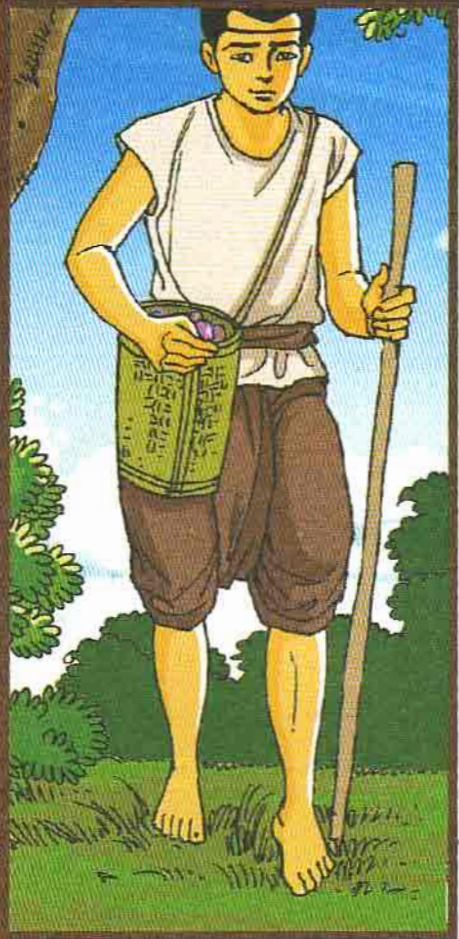
မနက်ပိုင်း ကိစ္စပြီးသောအခါ မိဘနှစ်ပါးကို ရိုခိုး၍ အဖော် သမင်များနှင့် အတူ သစ်သီးရှာ ထွက်လေသည်။

တောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ 'ကိန္နရာ' များက 'သုဝဏ္ဏသာမ' ကို သစ်သီး ကျွဲ ရှာပေးကြသည်။

ညချမ်းအခါ သစ်သီးရှာမှ ပြန်လာပြီး သစ်မီးကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ရေခွေး
ကိုပြီး မိဘနှစ်ပါးကို ရေချိုးပေးသည်။ ရေချိုးပြီးသောအခါ အချမ်းပြေစေရန်
မီးအိုးကင်းဖြင့် မီးပိုပေးသည်။

ထို့နောက် ကောင်းနိုးရာရာ သစ်သီးများကို ကျွေး
လျက် မိဘများစားပြီးမှ မိမိစားသည်။ ဤနည်း
အတိုင်း နေ့စဉ် ဝတ်မထွက်ပြုစုလေသည်။

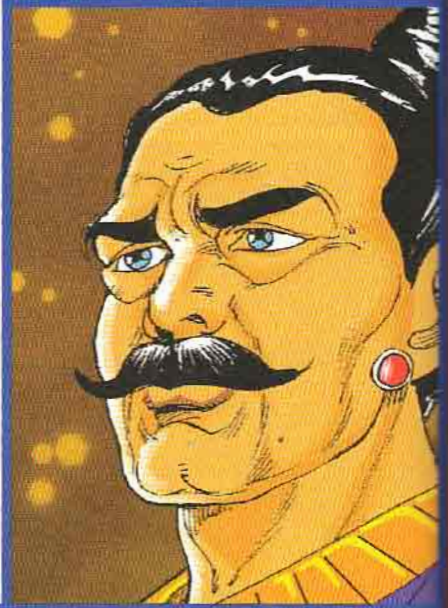
ထိုအခါ 'ဗာရာဏသီပြည်' တွင် မင်းပြုနေသော 'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီးသည် သားသမင်ကို လွန်စွာ တပ်မက်သောကြောင့် ဧယ်တော်ကို ထီးနန်းအပ်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်ကာ သမင်များကို ပစ်ခတ်လာရင်း မိဂသမ္ပဒါမြစ်သို့ ရောက်လာ လေသည်။

'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီးသည် 'သုဝဏ္ဏသာမ' နေ့စဉ်ရေခပ်ဆင်းသော ဆိပ်တွင် သမင်ခြေရာများကိုတွေ့သဖြင့် သစ်ခက်အုံ့လုပ်ပြီး ပုန်း ကွယ် ချောင်းမြောင်းနေလေသည်။

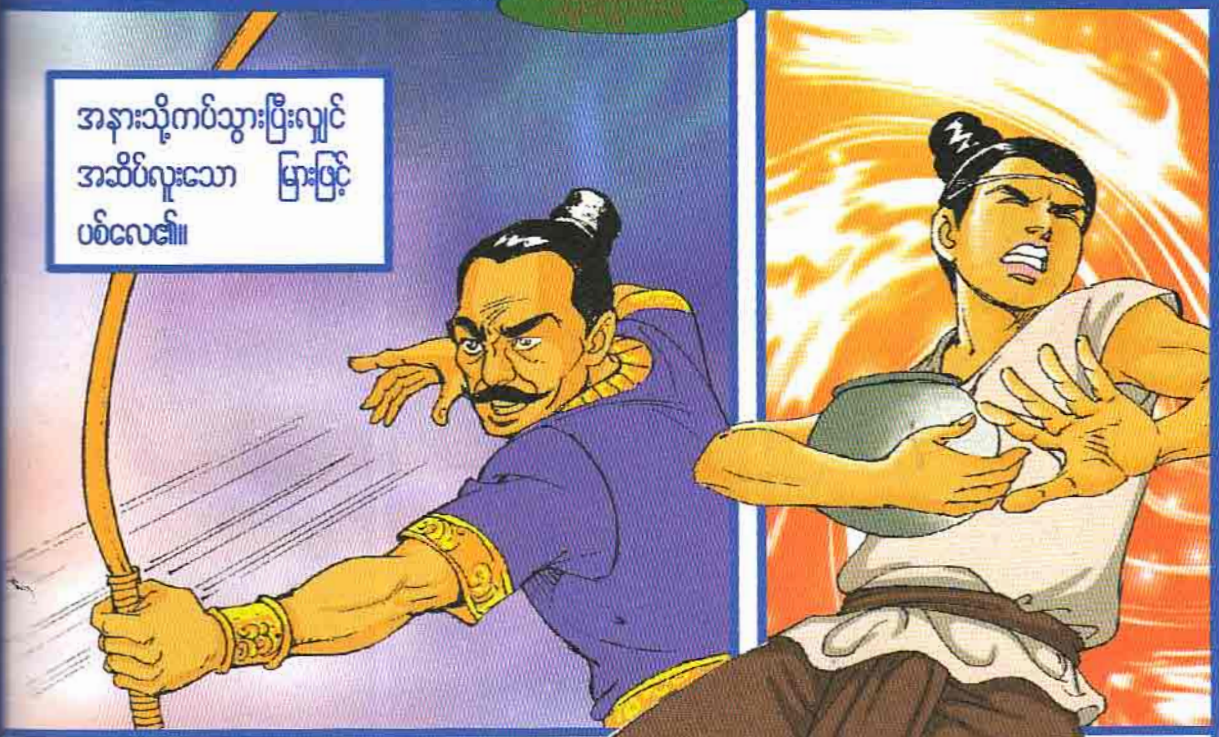

‘မင်းကြီး’ ချောင်းမြောင်းနေ၍ မကြာမီအတွင်း ‘သုဝဏ္ဏသာမ’ ရှောင်
ဆင်းလာလေသည်။ ‘ဝိဇ္ဇိယကွ’ မင်းကြီးသည် သမင်ပေါင်းခြံရံလျက်
သမင်နှစ်ကောင် ကျောပေါ်တွင် ရေအိုးတင်ကာ ရှောင်ဆင်းလာ
သော ‘သုဝဏ္ဏသာမ’ ကို မြင်သောအခါ...

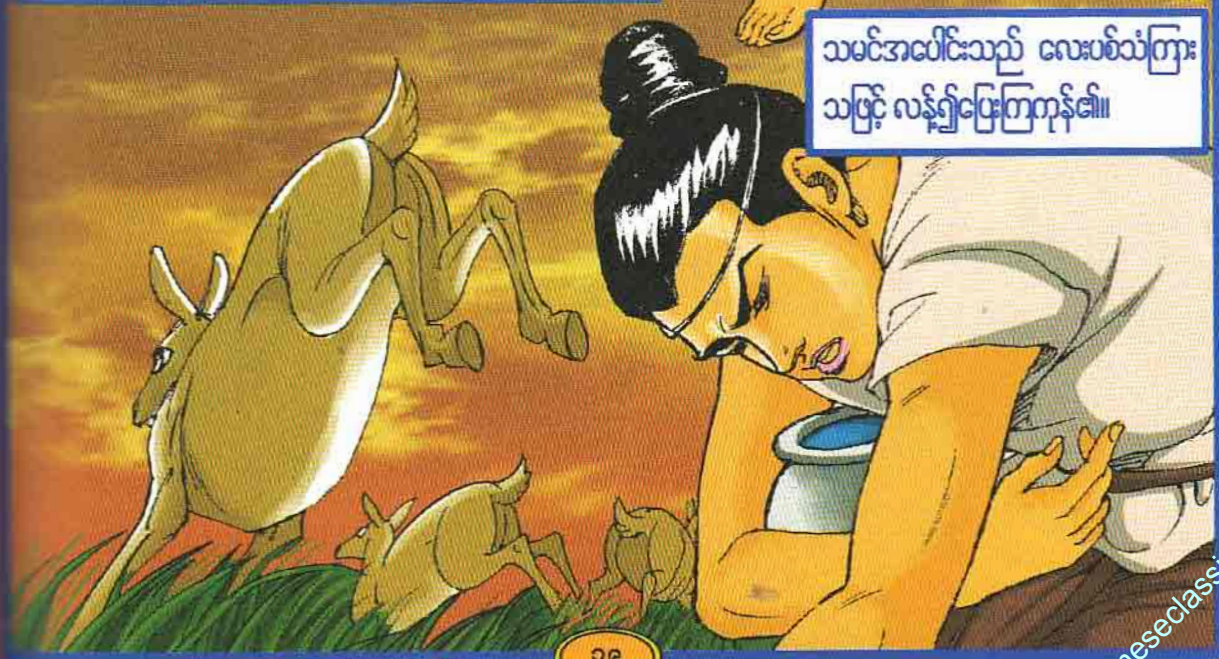
မမြင်စူးလွန်စွာ ထူးသောကြောင့် လူသားဟုတ်လိမ့်
မည် မထင်သဖြင့် သုဝဏ္ဏသာမကို ဖမ်းယူရန် ကြံ
လေ၏။

အနားသို့ကပ်သွားပြီးလျှင်
အဆိပ်လူးသော မြားဖြင့်
ပစ်လေ၏။

ပိဋိယကွဲမင်းကြီး ပစ်လိုက်သောမြားသည် 'သုဝဏ္ဏသာမ'၏
ညာဘက်နံပါတ်မှစ၍ ဘယ်ဘက်နံပါတ်ကို ဖောက်ထွက်သွားလေ
သည်။

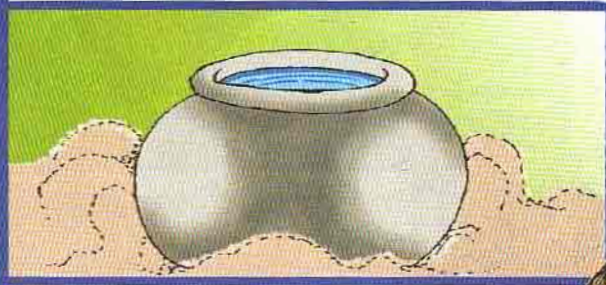
သမင်အပေါင်းသည် လေးပစ်သံကြား
သဖြင့် လန့်၍ပြေးကြကုန်၏။

'သုဝဏ္ဏသာမ'ကား မြားမှန်သော်လည်း ရေအိုးကိုပြုန်းခနဲ လွှတ်မချ
ဘဲ သတိကို ဆောက်တည်လျက် ရေအိုးကို ဖြည်းဖြည်းစွာချပြီး

သဲကိုယက်၍ တည်ပြီးမှ မိဘများရှိရာဘက်သို့ ခေါင်းပြု၍
သဲသောင်ပြင်၌ လှဲအိပ်လေသည်။

'သုတက္ကသိုလ်'သည် မြားဒက်ကြောင့်
ခံတွင်းမှ သွေးများ အန်ရှ်လှာသော်လည်း
သတိကို လက်မလွှတ်စေဘဲ...

ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌
ငိုမှားလည်း ရန်သူမရှိပါ။ ငါ၏
မိဘတို့မှားလည်း ရန်သူမရှိပါ။

အဘယ်သူသည်
ငိုကို မြားဖြင့် ပစ်လေ
သနည်း။

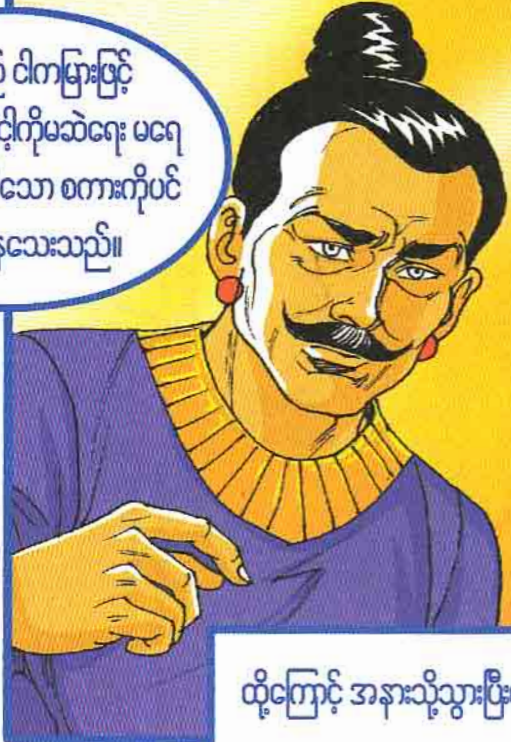

'ငိုအသားသည် စားသုံးရသည့်
အသားမဟုတ်၊ ငိုအရေလည်း အသုံးချရမီမရ၊
သို့ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် ငိုကို သားကောင်
ပမာ ပစ်သတ်စရာဟု ထင်ဘိသနည်း'

'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီးသည် 'သုဝဏ္ဏသာမ' မြည်တမ်းပုံကို ကြားသောအခါ...

ဤသူသည် ငါကပြောဖြင့် ပစ်သော်လည်း ငါ့ကိုမဆဲရေး မရေ ရွတ်ဘဲ ချစ်ဖွယ်သော စကားကိုပင် ပြောဆိုနေသေးသည်။

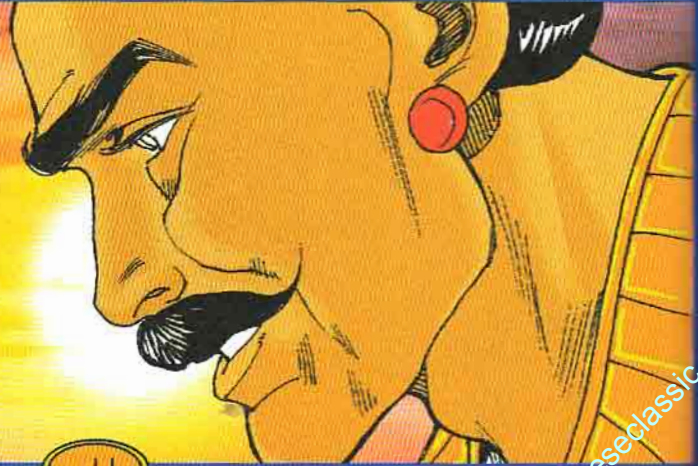

ထို့ကြောင့် အနားသို့သွားပြီးလျှင် ...

'ငါသည် ကာသိတိုင်း၏ဘုရင် 'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီးဖြစ်လေသည်'

သင်ဘယ်သူနည်း၊
ဘယ်သူ့သားနည်း၊
ဘယ်အမျိုးအနွယ်နည်း။

ကျွန်ုပ်ကား တံငါသည်၏ သား
ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ရှင်စဉ်က 'သုဝဏ္ဏသာမ'
ဟု ခေါ်ကြပါသည်။

ယခု သင်မင်းကြီး၏
မြားအက်ကြောင့် သွေးပွက်ပွက်အန်နေရ
ပါပြီ။ သေရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

အရှင်မင်းကြီး၊ လောက၌
လူအများသည် ကျားသစ်ကို အရေ
လိုချင်သောကြောင့်သတ်ကြပါသည်။
ဆင်ကို အစွယ် လိုချင်သောကြောင့်
သတ်ကြပါသည်။

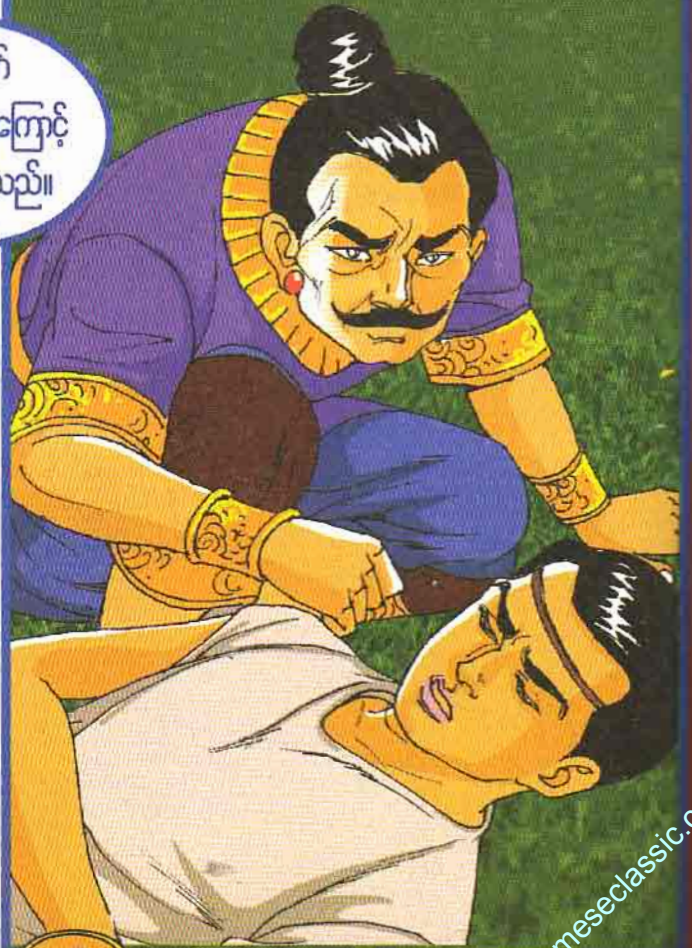

သင်မင်းကြီးက
ကျွန်ုပ်ကို ဘာအတွက် မြားဖြင့်
ပစ်သတ်ပါသနည်း...

အို... 'သုဝဏ္ဏသာမ' ငါ၏
မြားဦးသို့ ရောက်လာသော သမင်များ
သည် သင့်ကိုမြင်သဖြင့် လန့်ပြေး
ကြကုန်သည်။

သို့အတွက်
ဒေါသဖြစ်သောကြောင့်
သင့်ကိုငါ ပစ်သည်။

ထိုအခါ 'သုဝဏ္ဏသာမ'က ဤသို့ ဆိုလေသည်။

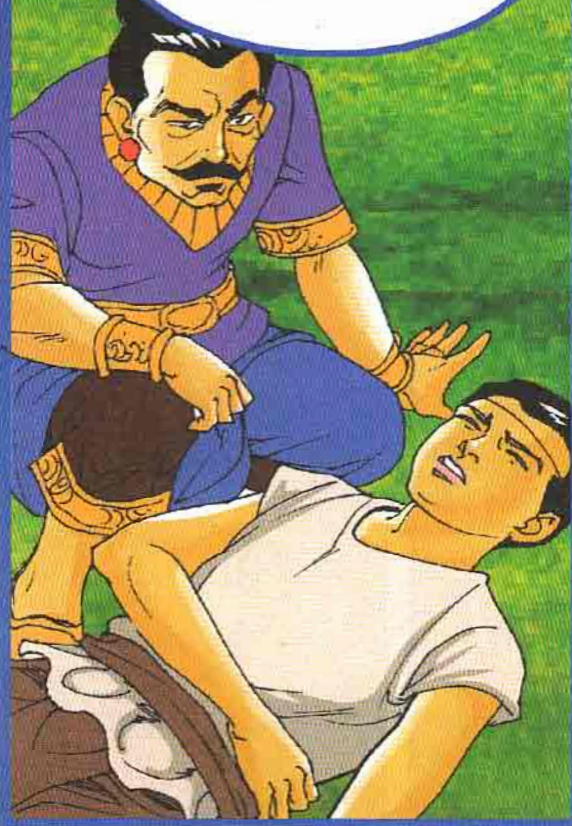
ကျွန်ုပ် လူမှန်းသိသည့် အခါကစ၍ သမင်များသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်၍ လန့်သည်ဟုမရှိခဲ့ဖူးပါ။ တောတွင်းရှိ သားရဲ တိရိစ္ဆာန်တို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုမြင်၍ မလန့်ကြပါ။

လူကိုမြင်လျှင် အလွန်ကြောက်တတ် သည့် 'ကိန္နရာ' များပင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူတကွ ဝမ်းမြောက်ဖျော်ရွှင်စွာ တောတောင်တစ်ခွင် လှည့်လည်ကြပါသည်။

သင်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို
မြင်၍ သမင်များ လန်ပြေးကြသည်ဟု
အဘယ့်ကြောင့် ဆိုလေသနည်း...

ထိုအခါ 'ပိဠိယက္ခ' မင်းကြီးသည် မိမိလိမ့်၍ ပြောမိခြင်းဖြင့်
ကြောင်း ဝန်ခံရလေ၏။ ယင်းသို့ ဝန်ခံပြီးနောက် 'သုဝဏ္ဏသာမ'
သည် ဤတောကြီးထဲ၌ တစ် ယောက်တည်းနေခြင်း မဟုတ်တန်
ရာ၊ မိဘဆွေမျိုးတို့ ရှိတန်ရာသည်ဟု တွေး၍...

'သင်သည် ဘယ်အရပ်က
လာသနည်း၊ ဘယ်သူခိုင်း၍
ရေစာခပ်သနည်း'

ထိုအမေးကိုကြားသောအခါ 'သုဝဏ္ဏသာမ'သည် မြားဒက်ကြောင့် ပြင်းထန်စွာခံစားနေရသော ဝေဒနာကို သည်းခံပြီးလျှင် ခံတွင်းသို့တက်လာသော သွေးကို အန်ထုတ်လျက်...

အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ မိဘ နှစ်ပါးတို့သည် စကျွန်ုပ် ကွင်း အလင်း မရရှာကြပါ

ကျွန်ုပ်သည် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးပြုစုနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ထိုမိဘနှစ်ပါး အတွက် ရေစာသပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ မိဘနှစ်ပါးတွင်
စားသုံးဖို့ရန် သစ်သီးခြောက်ရက်စာမျှသာ ရှိပါသည်။
သောက်ရန်ရေကားမရှိပါ။ သောက်ရေကို မရလျှင်
မိဘ နှစ်ပါးသည် သေကြရှာတော့မည်’

‘အရှင်မင်းကြီးမြားဒဏ်ချက်ကြောင့်
သွေးပွက်ပွက်အန်နေရသော ဆင်းရဲဒုက္ခ
သည် မိဘနှစ်ပါးကို မမြင်ရသောဆင်းရဲ
ဒုက္ခလောက် မကြီးပါ’

မြားမှန်သော
ဤဒုက္ခမျိုးကို သံသရာတွင် ကျင်လည်
နေသော ယောက်ျားများမှ တွေ့ကြုံရ
တတ်ပါသည်။

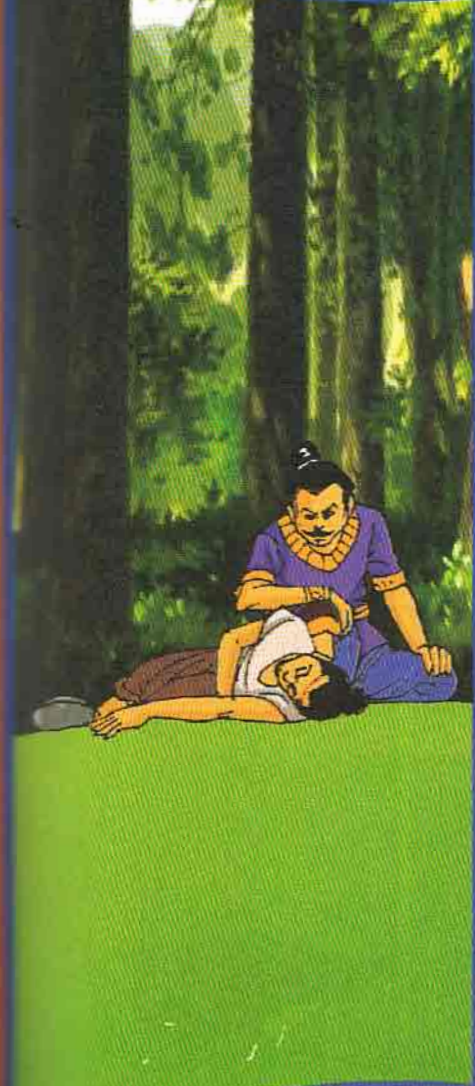
မြားမှန်ခံရခြင်းထက်
မိဘနှစ်ပါးကို မမြင်ရခြင်းက
ပို၍ဆင်းရဲလှပါသည်။

အရှင်မင်းကြီး

အရှင်မင်းကြီး၊ အားကိုးရာမဲ့သည့် 'မယ်တော်' နှင့် 'ခမည်းတော်' တို့သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် နေ့ရှေ့ညပါ ငိုကြွေးရှာတော့မည်၊ ငိုကြွေးရလွန်းသဖြင့် ရေမရှိသော တောင်ကျ ချောင်းကလေးပမာ ခြောက်သွေ့ နေကြရှာတော့မည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် မိဘနှစ်ပါးအား သစ်သီးကြီးငယ် ရှာဖွေကျွေးပြီး၊ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုလုပ်ပေးပါသည်”

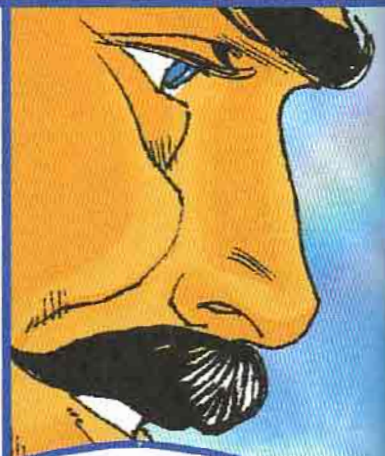
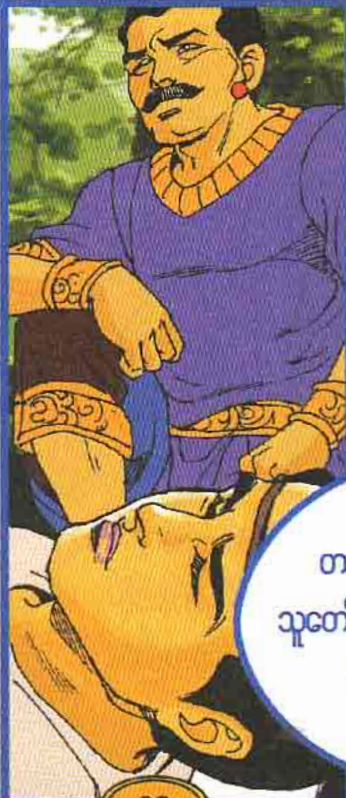
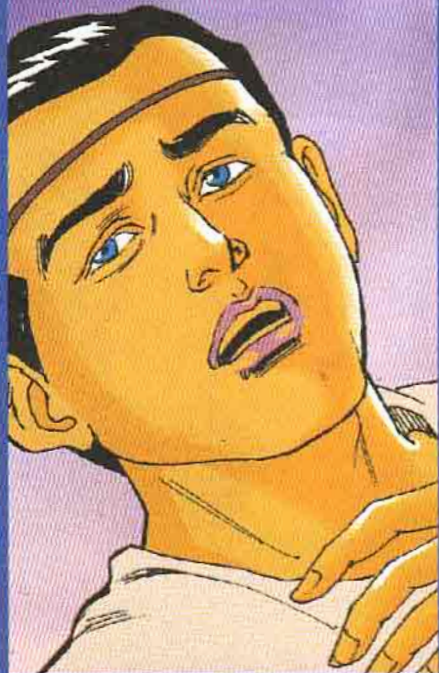
မိဘနှစ်ပါးသည် ကျွန်ုပ်ကို မမြင်ရသောအခါ 'ချစ်သား သာမ၊ ချစ်သား သာမ' ဟု မမြင်မကန်းနှင့် တမ်းတခေါ်ငင်ကာ တောကြီးအလယ်တွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြရှာတော့မည်။

'အရှင်မင်းကြီး၊ မျက်မမြင်မိဘ
 နှစ်ပါးကို မမြင်ရသည့်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲရ
 သည်။ ဒုတိယမြားသည် ကျွန်ုပ် နှလုံးသား၌ စူးဝင်၍
 နေပါသည်။ ထိုမြားချက်သည် သင် မင်းကြီးပစ်သည့်
 ပထမမြားချက်ထက် ပို၍ ပြင်းထန်
 လှပါသည်။

မိဘနှစ်ပါးအတွက်
 ကြောင့်ကြသည့် စိုးရိမ်သောကဗျာသော
 ဒုတိယ မြားချက်ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်အသက်
 သေရပါတော့မည်။

'ပိဋိယက္ခမင်းကြီး'သည် 'သုဝဏ္ဏသာမ'၏ ငိုကြွေးတမ်းတခြင်းကို ကြား
 ရသောအခါ...

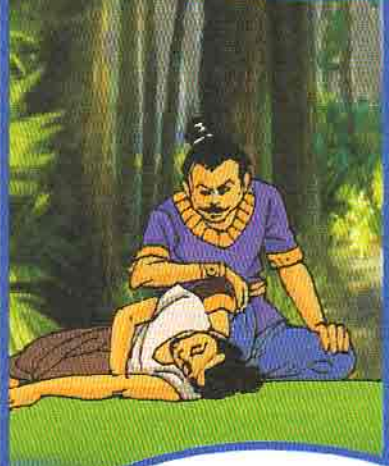
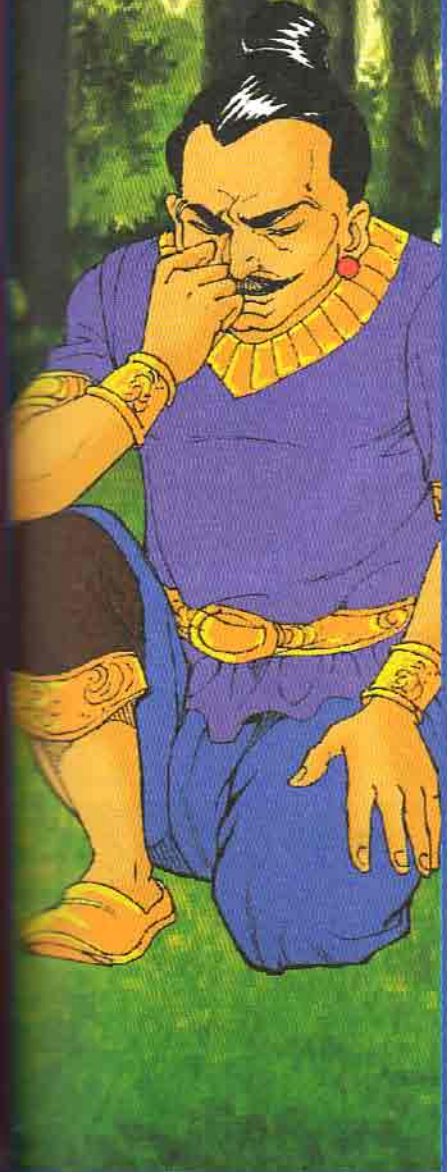

ဤ 'သုဝဏ္ဏသာမ' ကား
 တကယ့် သူတော်ကောင်းပါတကား၊
 သူတော်ကောင်းတရား လက်ကိုင်ထားလျက်
 မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးပြုစု
 နေသူပါတကား။

ယခုမြားဒဏ်ကြောင့် သွေးပွက်ပွက်
အန်ကာ ဝေဒနာအပြင်းအထန်ခံစားနေရသူ
ဖြစ်လျက် မိမိဝေဒနာကို သတိမထားနိုင်ဘဲ မိဘနှစ်ပါး
ကိုသာ တမ်းတနေရာသည်။ ဤမျှလောက်
ဝုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ငါပစ်မှားမိလေသည်။

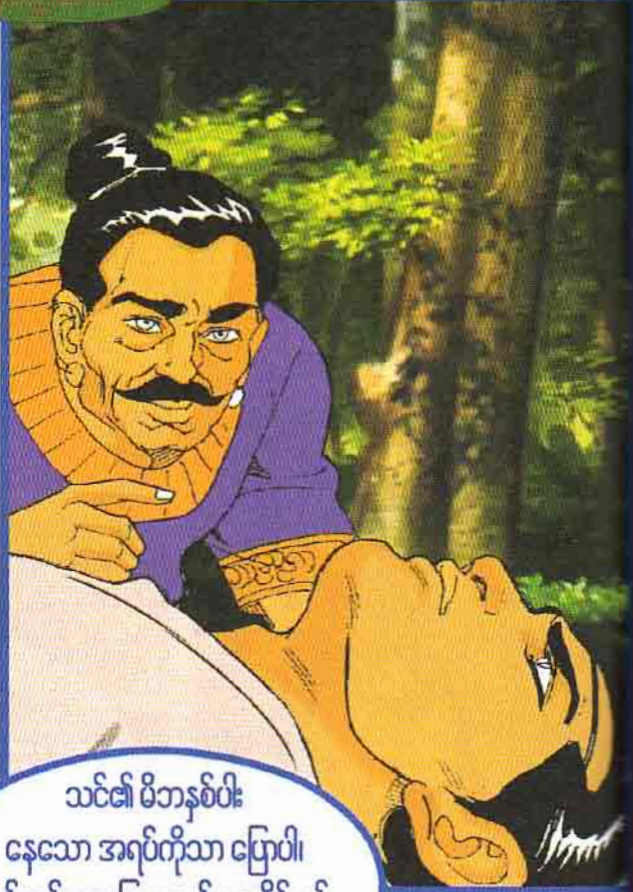
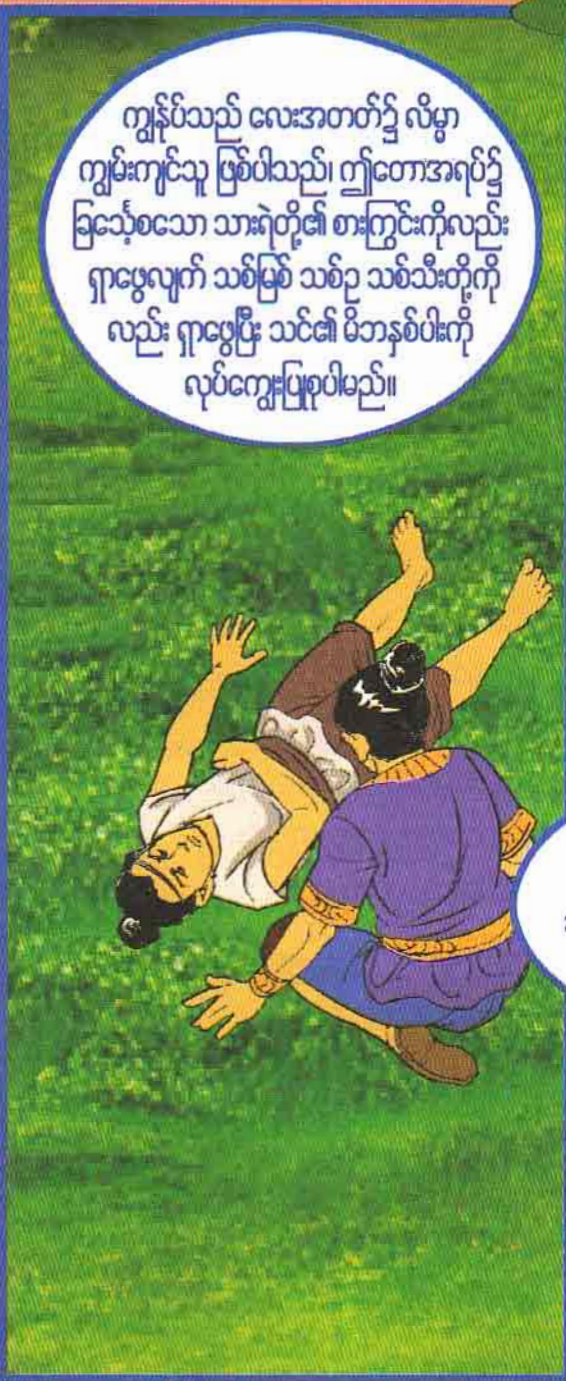

ငါ့အဖို့ ငရဲကျမည့် ဆဲဆိ၌
မင်းအဖြစ်သည် ဘာအသုံးကျတော့မည်နည်း၊
တိုင်းပြည်သို့ မပြန်တော့ဘဲ ဤတောအရပ်တွင်
သုဝဏ္ဏသာမ လုပ်ကျွေးပြုစုသည့်အတိုင်း
သူ၏မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးပြုစု
နေတော့အံ့...

သုဝဏ္ဏသာမ၊ အလွန်အမင်း
မပူဆွေးပါနှင့်တော့၊ အကျွန်ုပ်သည်
အမှုကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်လျက် သင်၏
မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေး
ပြုစုပါမည်။

ကျွန်ုပ်သည် လေးအတတ်၌ လိမ္မာ
ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဤတောအရပ်၌
ခြင်္သေ့စသော သားရဲတို့၏ စားကြွင်းကိုလည်း
ရှာဖွေလျက် သစ်မြစ် သစ်ဥ သစ်သီးတို့ကို
လည်း ရှာဖွေပြီး သင်၏ မိဘနှစ်ပါးကို
လုပ်ကျွေးပြုစုပါမည်။

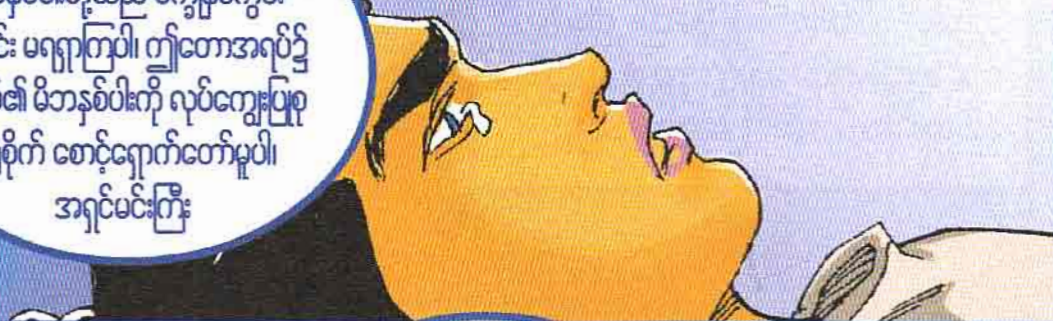

သင်၏ မိဘနှစ်ပါး
နေသော အရပ်ကိုသာ ပြောပါ။
သင်လုပ်ကျွေးပြုစုသည့် အတိုင်းပင်
ကျွန်ုပ်လုပ်ကျွေး ပြုစုပါမည်။

‘ပိဋိယက္ခ’ မင်းကြီး၏ စကားကိုကြားရသောအခါ
‘သုဝဏ္ဏသာမ’သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မိဘ
နှစ်ပါး နေထိုင်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားပြီးလျှင် ...

အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏
မိဘနှစ်ပါးတို့သည် စက္ခုနှစ်ကွင်း
အလင်း မရရှာကြပါ။ ဤတောအရပ်၌
ကျွန်ုပ်၏ မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးပြုစု
ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။
အရှင်မင်းကြီး

“အရှင်မင်းကြီးအား ဂိုဏ်း
ပါ၏။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ဂိုဏ်းပါ၏။
မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ကျွန်ုပ်က ဂိုဏ်း
ပါသည်ဟု မှာလိုက်ကြောင်းကို
ပြောကြားတော်မူပါ”

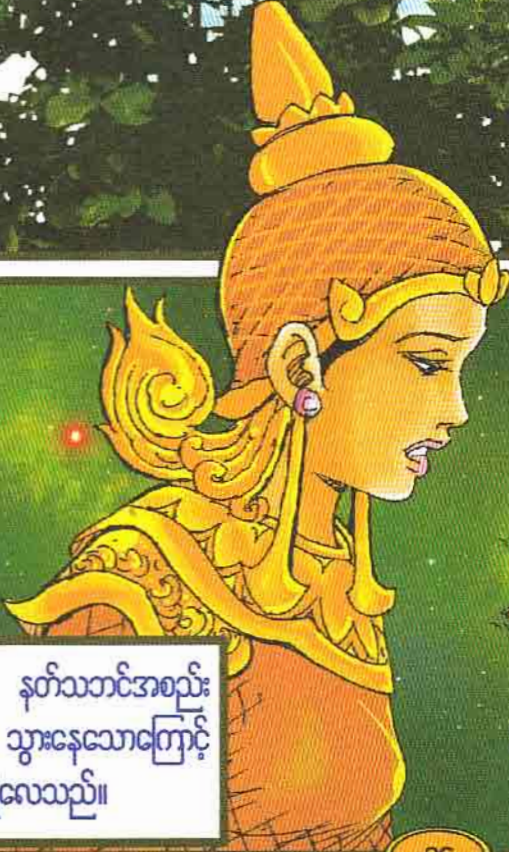
ယင်းသို့မှာကြားပြီးသောအခါ ‘သုဝဏ္ဏသာမ’သည် မြား
ဆိပ်တတ်သဖြင့် မေ့မြောသွားလေ၏။ ‘ပိဋိယက္ခ’
မင်းကြီးသည် ‘သုဝဏ္ဏသာမ’ ကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးလျှင်
‘သုဝဏ္ဏသာမ’ သေဆုံး ရှာပြီတကားဟု စိတ်ကို မချုပ်
တည်းနိုင်သဖြင့် ကျယ်လောင်စွာငိုကြွေးလေ၏။

ထိုအခါ 'ဂန္ဓမာဒန'တောင်၌ နေသော 'ဗဟုသုန္ဒရီ'
မည်သော နတ်သမီးတစ်ပါး ရှိသည်။ ထိုနတ်သမီး
ကား ဘုရားလောင်း 'သုဝဏ္ဏသာမ'၏ လွန်ခဲ့သော
ခုနှစ်ဘဝမြောက်က မိခင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ထို'ဗဟုသုန္ဒရီ'နတ်သမီးသည် 'သုဝဏ္ဏသာမ'
ကို သား ဟူသော ချစ်ခြင်းဖြင့် အမြဲမပြတ်
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေသည်။

ထိုနှောင့်ကား နတ်သဘင်အစည်း
အဝေးသို့ သွားနေသောကြောင့်
မကြည့်မိဘဲ ရှိလေသည်။

'သုဝဏ္ဏသာမ' မေ့မြောနေချိန်ကျမှ ကြည့်မိ
သဖြင့် ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို သိရသောအခါ...

အကယ်၍ ငါမသွားလျှင် ငါ့သား
'သုဝဏ္ဏသာမ' သည် အသက်သေရှာလိမ့်မည်၊
'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီးလည်း နှလုံးကွဲပြီး
သေလိမ့်မည်။

'ဒုက္ကလ' နှင့် 'ပိရိကာ' တို့လည်း
အစာပြတ်ပြီး သေကြလိမ့်မည်။ ငါ့သွားလျှင်
ကား 'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီးသည် သောက်ရေအိုး
ကို ယူဆောင်၍ 'သုဝဏ္ဏသာမ' ၏ မိဘတို့
ထံသို့ သွားပို့ပြီးလျှင်...

'သုဝဏ္ဏသာမ' ကို မိမိ
သတ်မိကြောင်း ပြောလျက် 'ဒုက္ကလ' နှင့်
'ပိရိကာ' တို့ကို 'သုဝဏ္ဏသာမ' ရှိရာသို့
ခေါ်ဆောင်လာလိမ့်မည်။

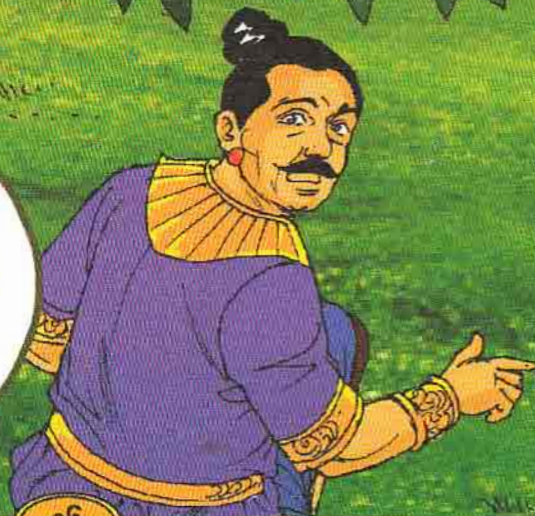
ထိုအခါ 'သုဝဏ္ဏသာမ' မိဘ
နှစ်ယောက်ဖြင့် ငါတို့၏သစ္စာဆိုချက်ကြောင့်
အဆိပ်ပြေပြီး 'သုဝဏ္ဏသာမ' လည်း
အသက်ရှင်လိမ့်မည်။

'ဒုက္ကလ' နှင့် 'ပါရိကာ' တို့လည်း
မျက်စိမြင်ကြလိမ့်မည်။ မင်းကြီးလည်း 'သုဝဏ္ဏသာမ' ၏
တရားကို နားကြားရသဖြင့် တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ပြီး ကုသိုလ်
ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ကာ နတ်ရွာသုတိ
လားရလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ငါသွားအံ့ ...

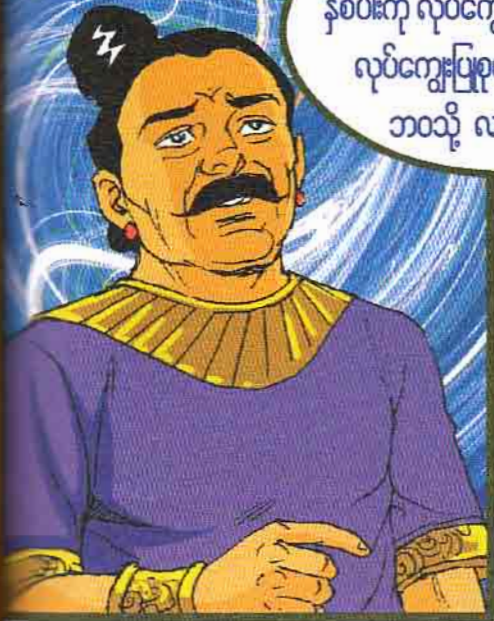
မင်းကြီးအား ကိုယ်ထင်မပြဘဲ ဤသို့ ပြောလေသည်။

မင်းကြီး၊ သင်သည်
ဆိုးရွားသော မကောင်းမှုကြီးကို ရုတ်ရုတ်
စက်စက် ပြုရက်လေစွာတကား။ သင်မင်းကြီးသည်
ပြားတစ်စင်းတည်းဖြင့် 'သုဝဏ္ဏသာမ' နှင့်
မိဘနှစ်ပါး သုံးဦးသားကို
သတ်မိလေသည်။

နတ်သမီးစကားကို ကြားသောအခါ 'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီးသည် အနည်းငယ် စိတ်
သက်သက်ရာ၍ 'သုဝဏ္ဏသာမ' ကား သေပြီဟု ထင်သောကြောင့် တောပန်း
တို့ဖြင့် ပူဇော်ခဲ့ပြီးလျှင် ရေအိုးကို ယူ၍ 'သုဝဏ္ဏသာမ' ၏ မိဘများထံသို့ သွားလေ
၏။

မင်းကြီး၊ 'သုဝဏ္ဏသာမ' ၏ မိဘ
နှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးပြုစုပါလေ၊ ယင်းသို့
လုပ်ကျွေးပြုစုလျှင် ကောင်းသော
ဘဝသို့ လားနိုင်ပါလတ္တံ့။

'ဒုက္ကလ' နေသော သင်္ခမီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ
'ဒုက္ကလ' သည် တက်လာသော ခြေသံကိုကြားရုံဖြင့် ...

အသင်
ဘယ်သူလဲ ...

ကျွန်ုပ် ကာသိတိုင်းကို
အစိုးရသော 'ပိဋိယက္ခ' မင်းကြီး
ဖြစ်ပါသည်။

'ဒုက္ကလ'သည် မင်းကြီးအား ကောင်းစွာ ကြိုဆို
နှုတ်ဆက်လျက် သစ်သီးများ သုံးဆောင်ရန် ညှိခံ
ပြုစုလေ၏။

'ဝိဇ္ဇိယက္ခ' မင်းကြီးသည် 'သုဝဏ္ဏသာမ'ကို
မြားဖြင့် ပစ်ခတ်မိသည့်အကြောင်းကို ချက်
ချင်း မပြောသေးဘဲ စကားစရာအောင် ...

'အရှင်ရသေ့'ကို
စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းမရကုန်သော
သင်တို့အား ဘယ်သူက သစ်သီး
ကြီးငယ် ရှာဖွေပေးပါ
သနည်း။

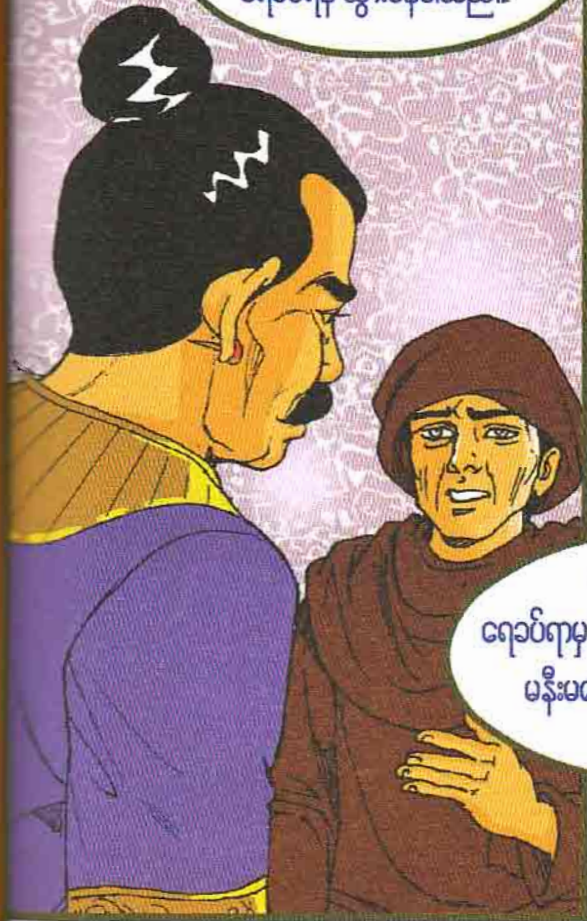
အရှင်မင်းကြီး ...
ကျွန်ုပ်တို့၌ အရွယ်နုပျိုလျက်
စိမ်းညိုသော ဆံပင်တို့ဖြင့် အလွန်
ရှုချင်စဖွယ်သော 'သုဝဏ္ဏသာမ'
အမည်ရှိသည့် သားတစ်ယောက်
ရှိပါသည်။

သားကလေး
'သုဝဏ္ဏသာမ' က ကျွန်ုပ်တို့အား
သစ်သီးကြီးငယ် ရှာဖွေ
ပေးပါသည်။

‘သုဝဏ္ဏသာမ’ သည်
သစ်သီးရှာဖွေရာမှ ပြန်ရောက်လာပြီး
ရေခပ်ရန် သွားနေပါသည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင်
ရေခပ်ရာမှ ပြန်လာ၍ ဤသစ်မီးကျောင်း၏
မနီးမဝေးသို့ ရောက်နေလောက်ပြီ
ထင်ပါသည်။

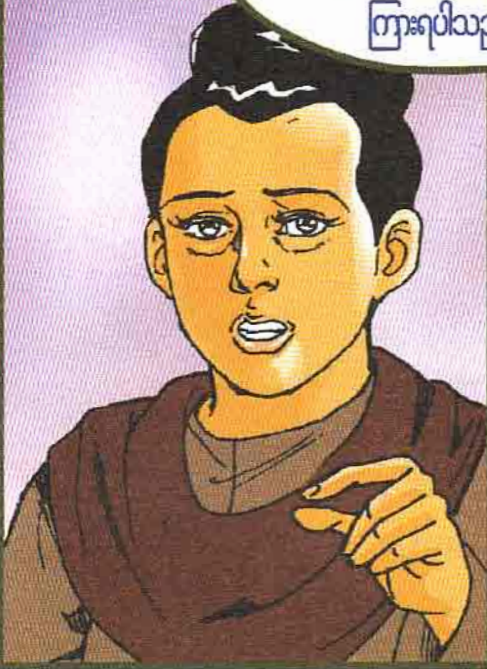

ထိုအခါ ‘ပီဥယက္ခ’ မင်းကြီးက ‘ဒုက္ကလ’ အား “သင်တို့သား ‘သုဝဏ္ဏသာမ’
ကို ကျွန်ုပ်သတ်မိခဲ့ပါသည်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ 'ပိရိကာ'သည် သူ၏ သင်္ခမ်းကျောင်းမှ 'ဒုက္ကလ' သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ကြိုးတန်းကိုင်လျက် ရောက်လာပြီးလျှင် ...

အရှင် 'ဒုက္ကလ' 'သုဝဏ္ဏသာမ' ကို သတ်ခဲ့မိပါသည်ဟု ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားရပါသည်။

ထိုစကားကို ပြောသူကား အဘယ်သူပါနည်း၊ အရှင်သည် အဘယ်သူနှင့် စကားပြောနေပါသနည်း။

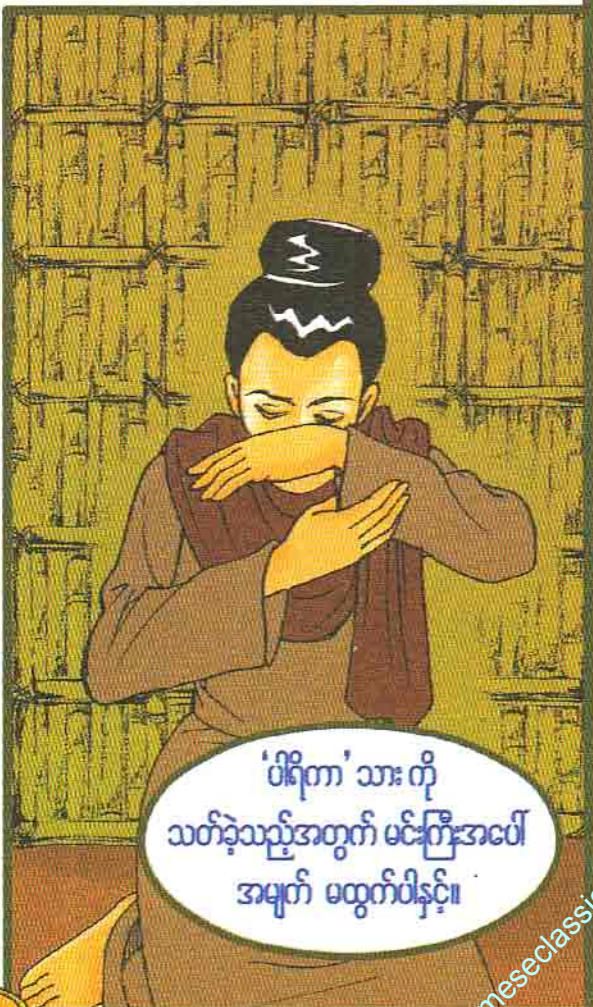
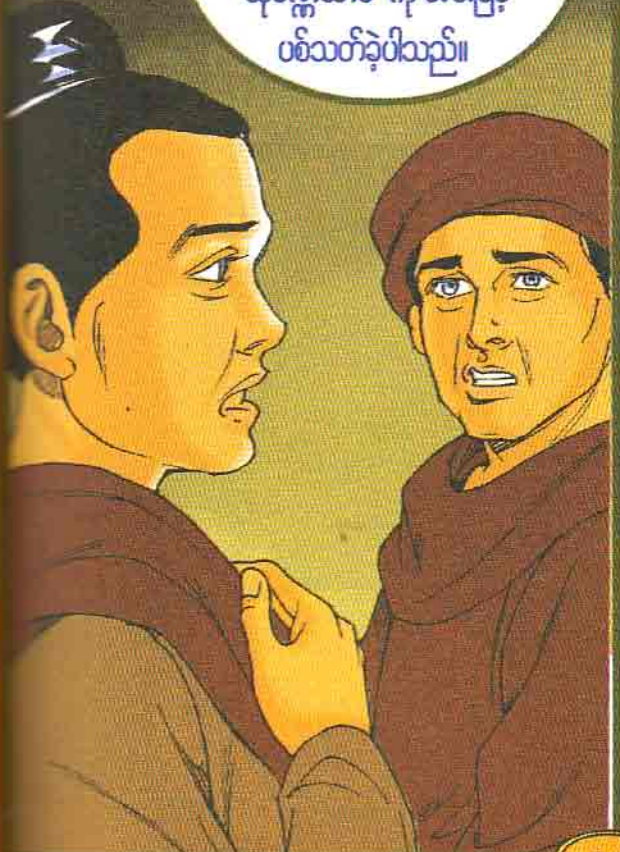

"ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးသည် တုန်လှုပ်နေပါပြီ"

'ပိရိကာ' ကျွန်ုပ်နှင့်
စကားပြောနေသူကား ကာသိတိုင်းကို
အစိုးရသော မင်းကြီးဖြစ်သည်။

မင်းကြီးသည် မိဂသမ္ဘဒါ
မြစ်တွင် သမင်တို့အတွက် အမျက်
ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်သောကြောင့်
'သုဝဏ္ဏသာမ' ကို လေးဖြင့်
ပစ်သတ်ခဲ့ပါသည်။

'ပိရိကာ' သား ကို
သတ်ခဲ့သည့်အတွက် မင်းကြီးအပေါ်
အမျက် မထွက်ပါနှင့်။

အရှင် 'ဒုက္ခ' သည်

အရှင် 'ဒုက္ခ' သဲယဉ်းယဉ်းရထားသည့် သားချစ်ကလေးဖြစ်ရုံတွင်မက တောကြီးအလယ်တွင် မျက်စိမမြင်သည့် ကျွန်ုပ်တို့မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေး ပြုစုနေသည့် တစ်ယောက်တည်းသော သားလိမ္မာကလေးပါ။

'ပါရီကာ'သည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ကိုထိကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသဖြင့် 'ပီဠိယက္ခ'မင်းကြီးက သည်းထန်စွာ မငိုကြွေးရန် တောင်းပန်ပြီးလျှင် ...

"သည်သားလိမ္မာလေးကို သတ်သည်ဆိုရာ၌ အဘယ်ကြောင့် အမျက်မထွက်ဘဲ နေရမည်နည်း"

"ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ နှစ်ယောက်အား အမှုကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ကျွေး ပြုစုပါမည်"

မင်းကြီးကယင်းသို့ ပြောဆိုသောအခါတွင်
'ဒုက္ခလ'နှင့် 'ပါရိကာ'တို့က ...

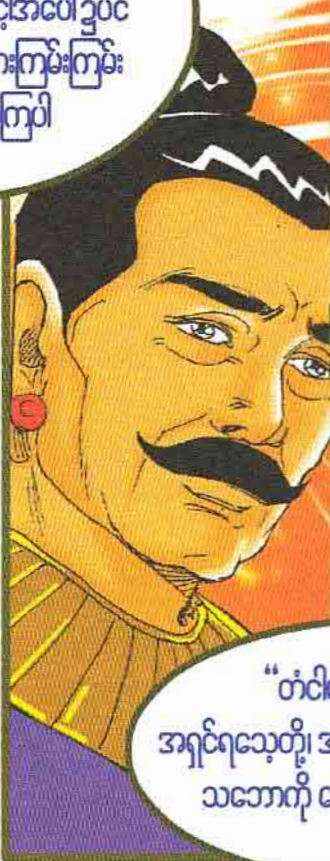
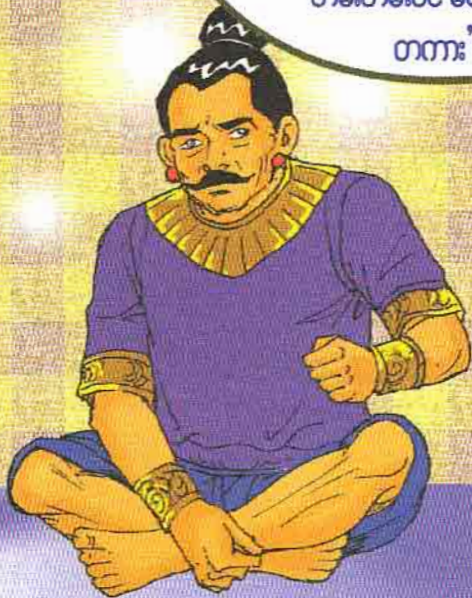
“အရှင်မင်းကြီး ...
အရှင်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို
လုပ်ကျွေးပြုစုခြင်းမှာ ဖြစ်ထိုက်သော
သဘောမဟုတ်ပါ”

“အရှင်မင်းကြီး၏
အလုပ်အကျွေးကို ခံရခြင်းမှာ
ကျွန်ုပ်တို့အပို့ မအပ်မရသော
ကိစ္စဖြစ်ပါသည်”

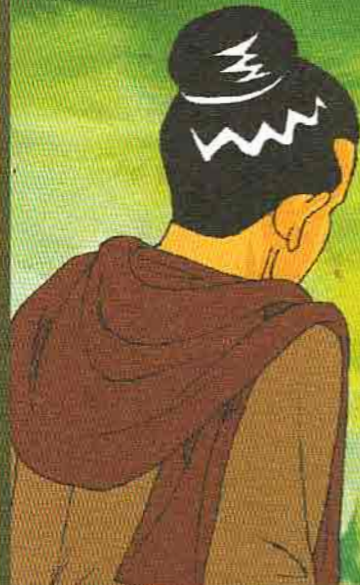
“သင်မင်းကြီးသည်
ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှင်သခင်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
သင်မင်းကြီး၏ ခြေတို့ကို
ရှိခိုးပါကုန်၏”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ “ပိဋိယကွ” မင်းကြီးသည် ...

“အလွန်အံ့သြဖွယ် ကောင်းပေစွ
တကား၊ ဤမျှလောက်ကြီးမားသည့်
အပြစ်ကို ပြုလုပ်ထားသည့် ငါ့အပေါ်၌ပင်
စိတ်ဆိုးမှို မဆိုထားဘိ၊ စကားကြမ်းကြမ်း
တမ်းတမ်းပင် မပြောကြပါ
တကား”

“တံငါမျိုးဖြစ်ကြသော
အရှင်ရသေ့တို့၊ အရှင်တို့သည် တရားသော
သဘောကို ပြောဆိုကြလေသည်”

“ယခုမှစ၍ ‘ဒုက္ကလ’ကို
ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အရာ၌၊ ‘ပါရိကာ’ကို
ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အရာ၌ ထား၍
လုပ်ကျွေး ပြုစုပါမည်”

“အရှင်မင်းကြီး၊
အရှင်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို
လုပ်ကျွေးပြုစုရန်
ကိစ္စမရှိပါ”

“ကျွန်ုပ်တို့ကို ‘သုဝဏ္ဏသာမ’
ရှိရာသို့သာ ပို့ဆောင်ပေးတော်မူပါ။
သားကလေးသာမ၏ မျက်နှာကို စမ်းသပ်
ကြည့်ရှုပြီး ရင်ကိုထုကာ ငိုကြွေးလျက်
လိုက်ပြီး သေလိုကြပါသည်”

‘ပိဋိယက္ခ’မင်းကြီးက ယခု ညတွင်းချင်းခိုလှောင် မိဘ
နှစ်ပါး ရင်ကွဲနာဖြင့် သေမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဟု တွေး
ပြီးလျှင် ...

“ဤတောနက်ကြီးထဲ၌ ခြင်္သေ့၊
သစ်ကျားစသော သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏
ဘေးရန်သည် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းပါသည်။ မသွားချင်ပါနှင့်”

ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား၊
သားရဲတိရစ္ဆာန် ထောင်သောင်းမက
များသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၌
ဘေးရန်မရှိပါ။

လိုက်ပို့ရန်သာ ပြောသဖြင့် မင်းကြီးသည် မနေသာတော့ဘဲ
'ဒုက္ကလ' နှင့် 'ပါရိကာ' တို့၏ လက်ကိုဆွဲကာ လိုက်ပို့ရလေ
သည်။

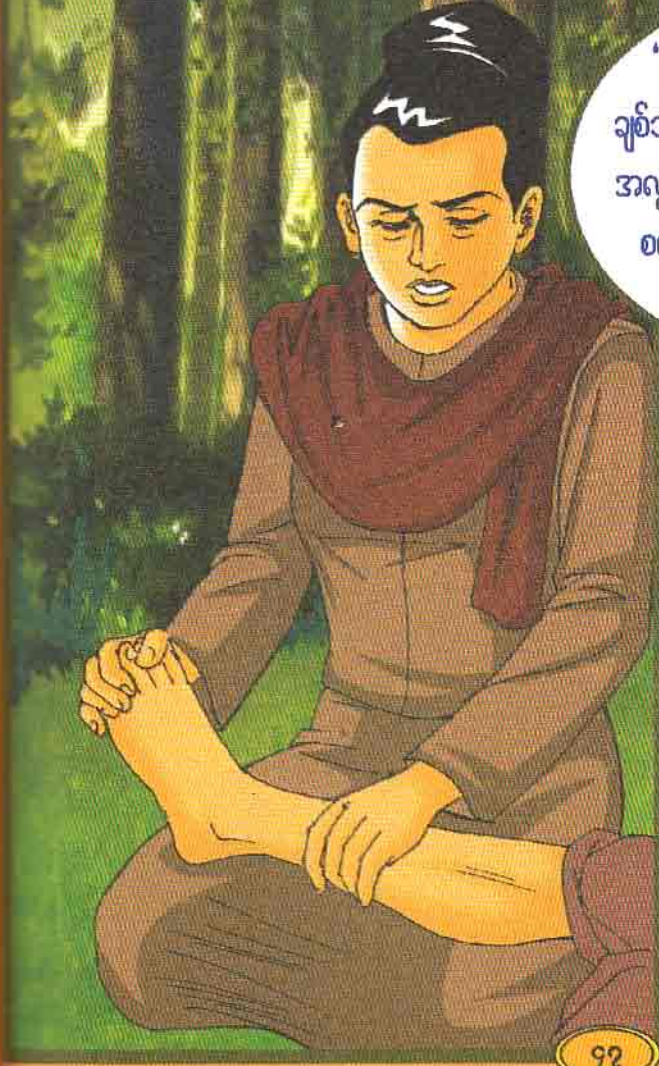

'သုဝဏ္ဏသာမ' ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ 'ဒုက္ကလ'သည် 'သုဝဏ္ဏသာမ'
၏ ခေါင်းကို အသာအယာ ဓွေယူလျက် 'ပါရိကာ' က 'သုဝဏ္ဏသာမ'၏
ခြေထောက်တို့ကို မိမိပေါင်ပေါ်တင်ပြီးလျှင် လက်ဖြင့် စမ်းကာ စမ်းကာ
ဖြင့် 'မသေထိုက်ဘဲ သေရလေခြင်း' ဟု ဆိုကာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ
ရှာလေသည်။

“ဂူချင်စပွယ် ကောင်းလှသည့်
ချစ်သား သာမ၊ ချစ်သားသည် အလွန်
အလွန်မေ့မြောနေလေသလား၊ ယခုအခါ
စကားလေးတစ်ခွန်းမျှ ပြောဖော်
မရတော့ပါတကား”

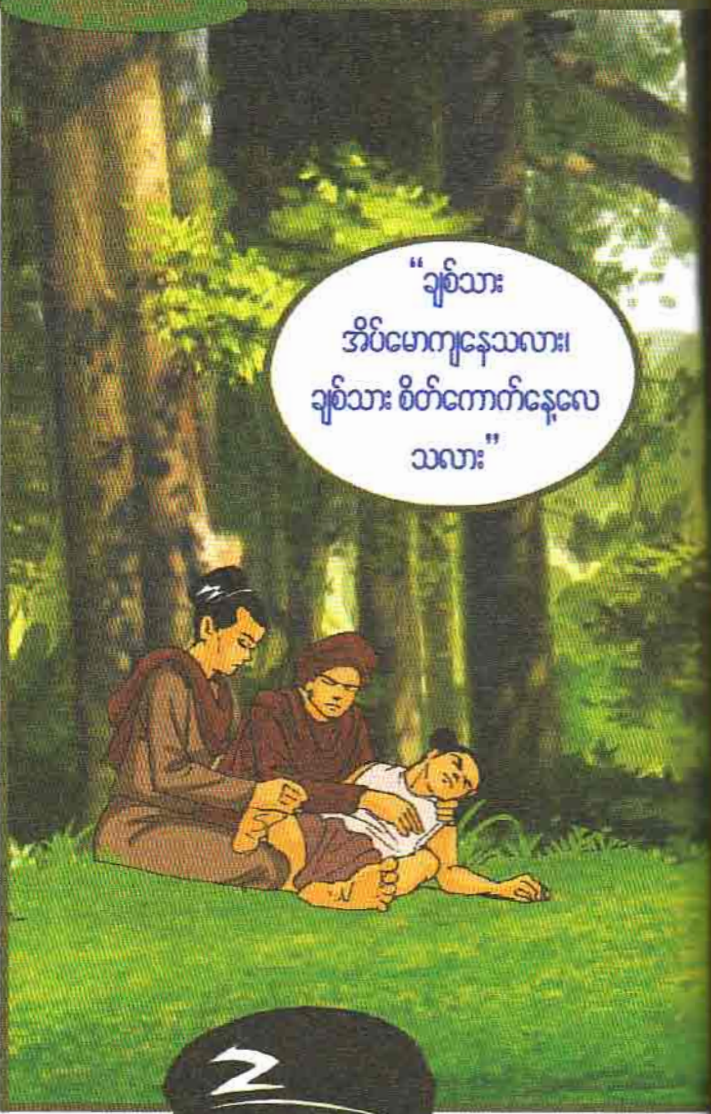
“ဂူချင်စပွယ် ကောင်းလှသည့်
ချစ်သား သာမ၊ ချစ်သားသည် အလွန်
အလွန်ငိုက်မျဉ်းနေသလား၊ ယခုအခါ
စကားလေး တစ်ခွန်းမျှ ပြောဖော်
မရတော့ပါတကား”

“ဂူချင်စဉ်
ကောင်းလှသည့် ချစ်သား သာမ၊
ချစ်သားသည် စိတ်ဆိုးနေလေ
သလား”

“ချစ်သား
အိပ်မောကျနေသလား၊
ချစ်သား စိတ်ကောက်နေလေ
သလား”

“ယခုအခါ
စကားစာလေး တစ်ခွန်းမျှ
ပြောဖော် မရတော့ပါ
တကား”

“ချစ်သားမရှိလျှင်
မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ ငါတို့ မိဘ
နှစ်ပါးကို ဘယ်သူ ဆံ့ရှင်းပေးပါ
မည်နည်း”

“ချစ်သားမရှိလျှင် ဘယ်သူ
တံမြက်လှည်းပေးပါမည်နည်း”

“ချစ်သားမရှိလျှင်
ဘယ်သူရေချိုး ပေးပါမည်နည်း”

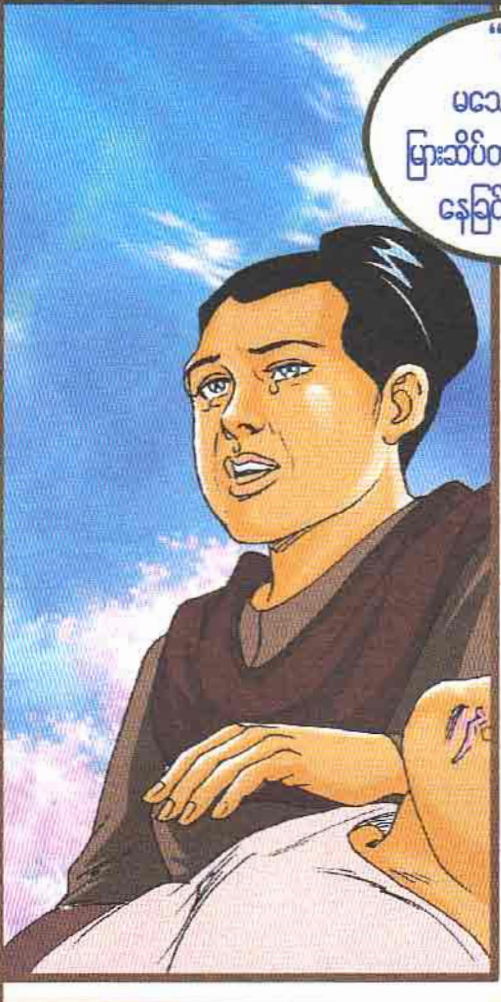
“ချစ်သားမရှိလျှင် မျက်မမြင်
ဒုက္ခိတဖြစ်သော ငါတို့ကို ဘယ်သူ
သစ်သီးရှာကျွေးပါမည်နည်း”

ယင်းသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီးလျှင် 'ပါရိကာ' သည်
'သုဝဏ္ဏသာမ' ၏ ရင်ဝကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ
ကိုယ်ငွေ့ရှိသေးကြောင်း သိသဖြင့် ...

"ဟုဆိုကာ အာဆိပ်မပြေစေရန် သစ္စာဆိုလေ၏"

"ငိုသား
မသေသေးဘူး၊
မြားဆိပ်တက်၍ မေ့မြော
နေခြင်း ဖြစ်မည်"

"ငိုသား 'သာမ' သည်
ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်လေ့ရှိ၏၊
ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်
အာဆိပ်ပြေပါစေသား"

"ငိုသား 'သာမ' သည်
မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိ၏၊
ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်
အာဆိပ်ပြေပါစေသား"

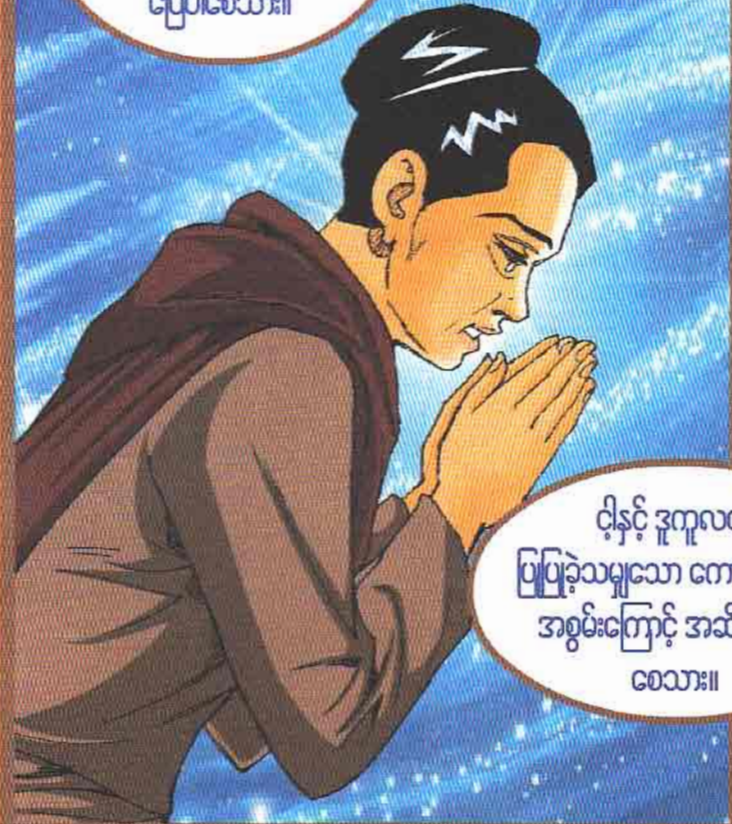
ငါ့သား သာမသည်
မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိ၏။
ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်
အဆိပ်ပြေပါစေသား။

ငါ့သား သာမသည်
မိဘကို လုပ်ကျွေးပြုစု၏။
ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်
အဆိပ်ပြေပါစေသား။

ငါ့သား သာမသည်
လူကြီးမိဘတို့ကို ရိုသေ၏။
ဤမှန်သော သစ္စာ စကားကြောင့်
အဆိပ်ပြေပါစေသား။

အသက်ထက်ပင်

ငါသည်ချစ်သား
သားကို အသက်ထက်ပင်
ချစ်မြတ်နိုးပါ၏။ ဤမှန်သော
သစ္စာစကားကြောင့် အဆိပ်
ပြေပါစေသား။

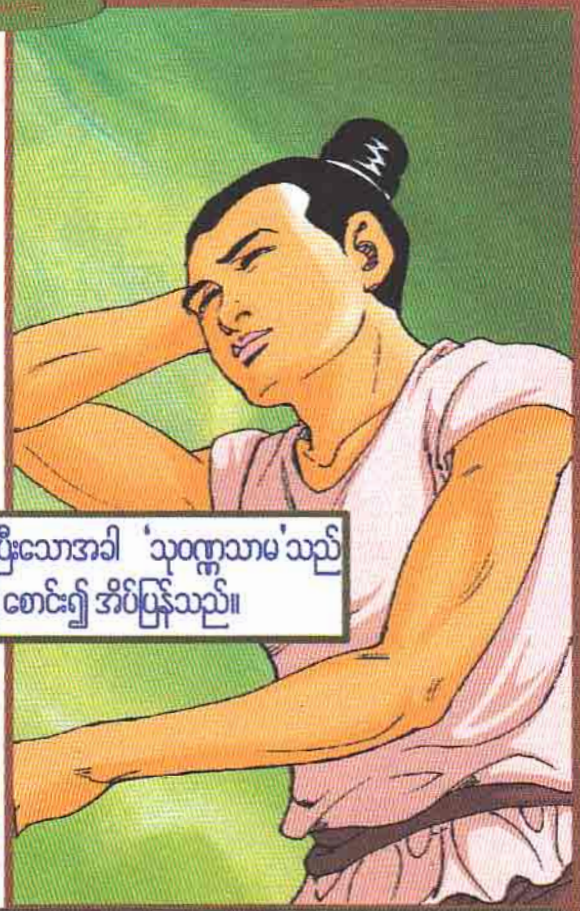

ငါနှင့် ဒုက္ခလတို့
ပြုပြန်ခဲ့သမျှသော ကောင်းမှုတို့၏
အစွမ်းကြောင့် အဆိပ်ပြေပါ
စေသား။

ယင်းသို့ ပါရိကာ သစ္စာဆိုသောအခါ 'သုဝဏ္ဏသာမ'
သည် လူးလွန်လှုပ်ရှားပြီးလျှင် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍
အိပ်လေ၏။

ထိုအခါ 'ဒုက္ခလ'သည်လည်း 'ငါ့သား မသေသေးဘူး' ဟု အားတက်ဝမ်းသာလျက် 'ပါရိကာ' ဆိုသည့် အတိုင်း သစ္စာခုနှစ်ချက် ဆိုပြန်သည်။

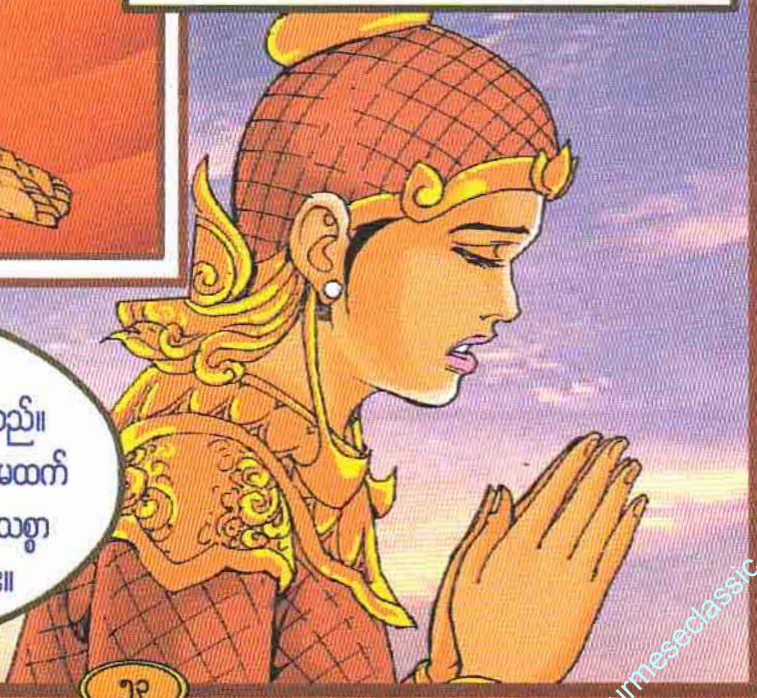

ဒုက္ခလ သစ္စာဆိုပြီးသောအခါ 'သုဝဏ္ဏသာမ'သည် အခြားတစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ အိပ်ပြန်သည်။

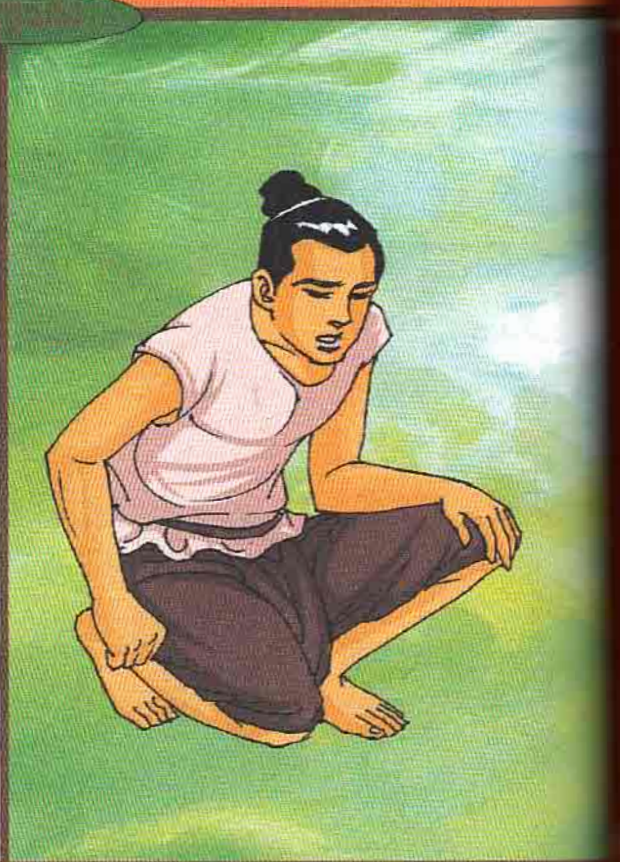

ထိုအခါ အနီး၌ရှိသော ဗဟုသုန္ဒရီ နတ်သမီးက အောက်ပါ အတိုင်း သစ္စာဆိုပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂန္ဓမာဒနဘောင်၌ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ နေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ နေခဲ့သည့် အတွင်း သုဝဏ္ဏသာမထက် ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးသူမရှိပါ။ ဤမှန်သော သစ္စာ စကားကြောင့် အဆိပ်ပြေပါစေသား။

ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ ရိုသမျှ
အပင်တို့သည် အနံ့မွှေးကြိုင်၍ နေပါသည်။
အနံ့မွှေးသော သစ်ပင်ဟူ၍ တစ်ပင်မျှ မရှိပါ။
ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်
အဆိပ်ပြေပါစေသား။

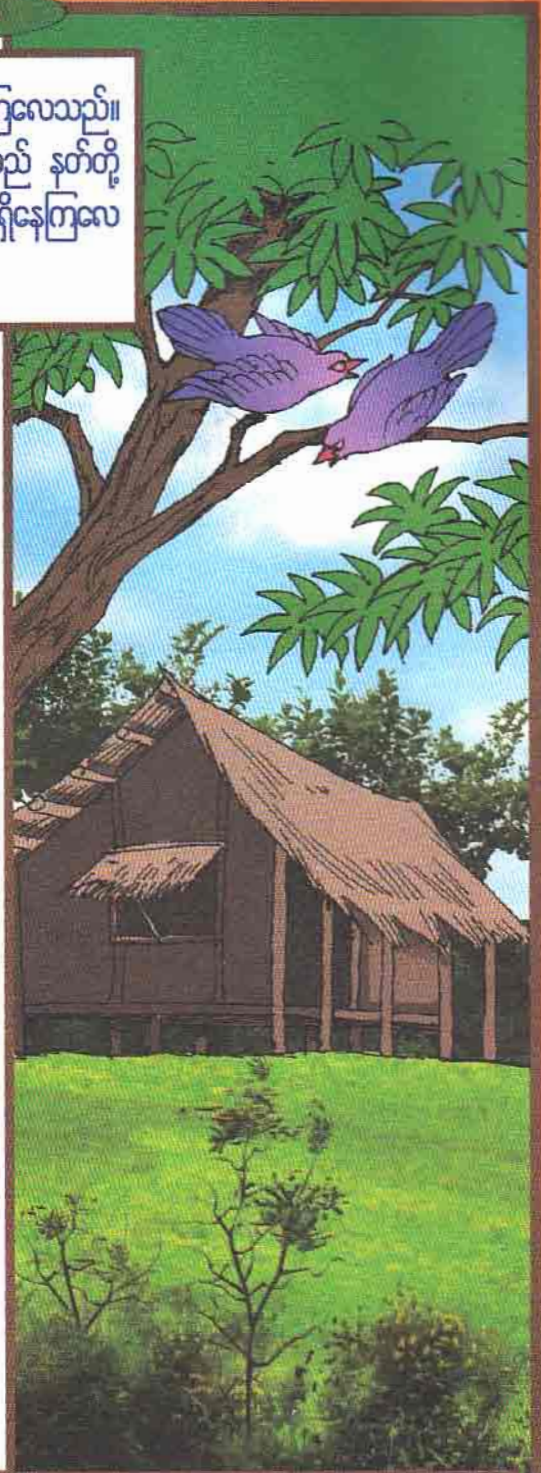

ဗဟုသုတရှိနတ်သမီး သစ္စာဆိုပြီး သွားသောအခါ သာမ သတို့သားသည်
မြားဆိပ်များပျောက်လျက် ပကတိလူကောင်းအတိုင်းဖြစ်ကာ ထထိုင်
လေသည်။

မြားမှန်သည့် ဒဏ်ရာလည်း ပျောက်
ပြီးလျှင် ပကတိသွေးသားအတိုင်း ဖြစ်
လေသည်။

နတ်တို့၏ တန်ခိုးကြောင့် ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကာတို့လည်း မျက်စိမြင်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ အရက်တက်ချိန် ဖြစ်သည်။ သူတို့ လေးဦးစလုံးသည် နတ်တို့ ဆောင်ကြဉ်းချက်ကြောင့် သူတို့၏ သင်္ခမ်းကျောင်းတွင် ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကာတို့သည် သာမသတို့သား အသက်ရှင်လာသည်ကို မိမိတို့ မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်ရသောကြောင့် 'ဝါတို့လည်း မျက်စိမြင်ပြီး ချစ်သား သာမလည်း အသက်ရှင်ပြီ' ဟူ၍ အလွန်လျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေ၏။

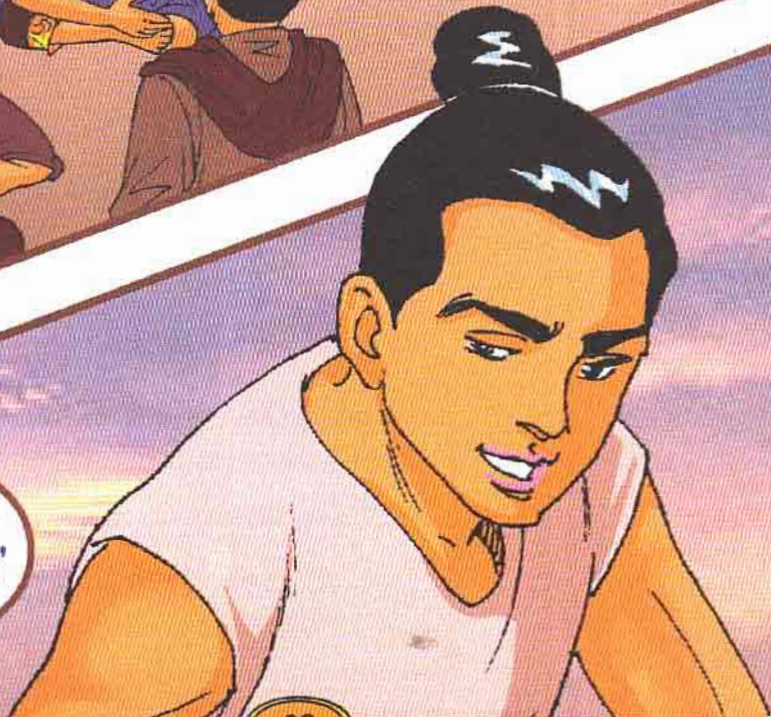
‘အို ... မိခင် ဖခင်တို့၊
ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ဖခင်တို့၏ သားသား
ဖြစ်ပါသည်။ မြားဆိပ်သင့်ရာမှ ချမ်းသာ
စွာဖြင့် ထမြောက်လာပါပြီ။ ချိုသာသော
အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ကြပါ။’

ထို့နောက် ပိဋိယကွမ်းကြီးကို
မြင်သဖြင့် ...

ချိုမြိန်သော သစ်သီး၊ အေးမြသော
သောက်ရေတို့ဖြင့် ညှော်ဝတ်ပြုလေ၏။

‘အရှင်မင်းကြီး၊
ဤနေရာသို့ ကြွပါ’

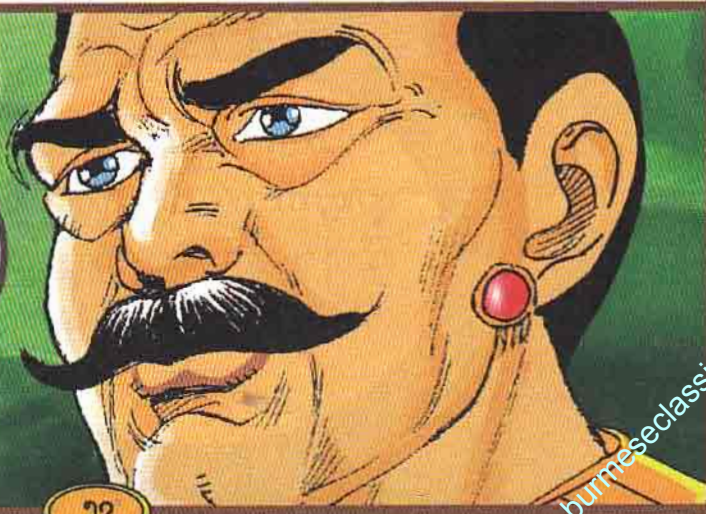
ပိဋိယကွမ်းကြီးသည် တွေ့ကြုံနေရုံတို
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက် ...

'အချင်းသာမ၊ ကျွန်ုပ်၏
စိတ်တွင် အလွန်တွေဝေနေပါ၏။
သင်သည် သေပြီးဖြစ်လျက်

ယခု အသက်ရှင်နေသည်ကို
တွေ့ရပြန်သည်၊ အို ... သာမလှလင်၊
အသင်သည် မည်သို့မည်ပုံ အသက်
ရှင်လာပါသနည်း။'

'ကျွန်ုပ်သည်
မြားဆိပ်ကြောင့် သေလုနီးပါး
ဖြစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်'

အရှင်မင်းကြီး၊ အမိကိုဖြစ်စေ၊
အဖကိုဖြစ်စေ တရားသဖြင့် လုပ်ကျွေး
ပြုစုသောသူကို နတ်များက
ဆေးကုကြပါသည်။

မိဘကို လုပ်ကျွေးသောသူသည်
မျက်မှောက်ဘဝ၌လည်း လူတို့၏ ချီးမွမ်း
ခြင်းကို ခံရလျက် တမလွန် ဘဝ၌လည်း
ကောင်းရာသို့ ရောက်ကာ မွေ့လျော်ရ
ပေ၏။'

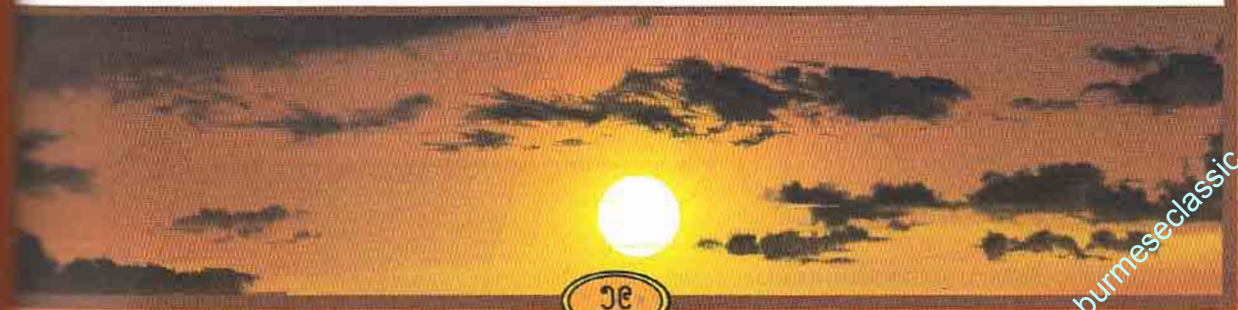

'အသင်သာမလှလင်း၊
ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား
ကိုးကွယ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏
ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူပါ။

သုဝဏ္ဏသာမသတို့သားသည် မင်းကြီးအား မင်းကျင့်တရား
ဆယ်ပါးကိုကျင့်ရန် ညွှန်ကြားလျက် ငါးပါးသီလကို ဆောက်
တည်စေလေသည်။

အလင်းသောလင်း

ပိဋိယကွမ်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းသာမလှလင်၏ ဆုံးမစကားကို ရိုသေစွာခံယူလျက် မိမိ၏အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဝန်ချကန်တော့ ကာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ဒါနုစသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ စုတေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ လားရောက် လေသည်။

ဘုရားလောင်းသာမလှလင်သည် မိဘတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးပြုစုလျက် မိဘတို့နှင့်အတူ အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ် ရှစ်ပါးတို့ကိုရအောင် ကျင့်ပြီးလျှင် ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားလေ၏။

